
IHMISEN SUKUPUOLINEN OLEMUS

PEKKA ERVAST

IHMISEN SUKUPUOLINEN OLEMUS

PEKKA ERVAST

Aatma 2013

ISBN 978-951-8995-19-0

TOIMITTANUT: PIRJO AALTO

KANSI & TAITTO: KANE KANERVA

COPYRIGHT © AATMA 2013

WWW.AATMA.FI

TAVOISTA JA KEINOISTA RIIPPUMATTA OSITTAINENKIN KOPIOINTI TAI JÄLJENTÄMINEN
SÄHKÖISEEN TAI MIHINKÄÄN MUUHUN MUOTOON ON EHDOTTOMASTI KIELLETTY.

PAINO: AS PRINTON TRÜKIKODA, TALLINNA 2013.

SISÄLLYS

ESIPUHE	1
SUKUPUOLIELÄMÄN POIKKEAVUUDET	3
I luokka – poikkeavaisuus voimassa, intensiteetissä	7
1. Seksuaalinen anestesia, tunteettomuus.	7
2. Seksuaalinen hypestesia, liian vähäinen tunteellisuus	7
3. Seksuaalinen hyperestesia, liikaherkkyys	7
4. Paradoksaalinen sukuvietti	8
II luokka – poikkeamia itse sukuvietin luonnossa	9
1. Aseksuaaliset, ilman sukuviettiä	9
2. Autoseksuaaliset, auto eroottiset	9
3. Homoseksuaalit	10
4. Biseksuaalit, kaksisukuiset	12
III luokka – poikkeamia sukupuolielämän ilmenemisessä	12
1. Perversiteetit, luonnonvastaisuudet	12
a) Sadismi, nauttii tuskan tuottamisesta	13
b) Masokismi, rakastaa itse tuskaa	13
2. Fetishismi	13
a) Pygmalionismi, rakkaus kohdistuu kuvapatsasiin.	14
b) Nekrofilismi, rakastaa vain kuollutta ruumista	14
c) Ekshibitionismi, luonnon halu näyttää itseään	14
d) Bestialiteetti, rakastaa sukupuolisesti eläimiä	14
HERMOSTO	17
1. Cerebrospinaalinen hermosto	17
a) Tuntohermot, passiivisia	17
b) Liikuntohermot, aktiivisia	17
2. Sympaattinen hermosto	17
RAKASTUMISILMIÖ NYKYISESSÄ JA TULEVASSA IHMISKUNNASSA	35
SUKUPUOLIELÄMÄSTÄ	43
JUMALÄIDIN MYSTEERIO	57

TOIMITTAJALTA

Lähes sata vuotta sitten (1915) Pekka Ervastian pitämät luennot ovat edelleen ajankohtaisia. Pekka Ervast toivoi voivansa julkaista luennot pian niiden pitämisen jälkeen – vasta nyt tuo toive toteutuu. Valitettavasti kaikki luennot eivät ole tallella, eikä ole tiedossa missä järjestyksessä ne on pidetty. Sukupuolielämän poikkeavuudet -luento on lyhennelmä, jotka Pekka Ervast on itse tarkastanut. Sukupuolielämästä -luento on julkaistu aikakauskirjassa Ruusu Risti 1970 (Helmikuu N:o 2, ss. 13–22).

Luentojen kieliasu ja tekstisisältö on säilytetty alkuperäisenä. Olen lisännyt muutamia alaviitteitä niille lukijoille, jotka eivät ole paneutuneet teosofiseen maailmankuvaan. Alaviitteisiin olen lisännyt myös nykyisin käytettävät termit vanhoja selittämään.

Tapiolassa 18.9.2013

Pirjo Aalto

ESIPUHE

Kun ihminen esim. tällaisissa vuosikouksissa saa kokea kirkkaita ihania tunteita, silloin hän tunneluonnossaan on tyydytetty. Mutta kun järki alkaa herätä, silloin hänen välttämättä myös täytyy oppia ajattelemaan. Me teosofeina olemme oppineet ajattelemaan, me olemme lukeneet ja tutkineet elämää ja aikain viisauden oppeja, emme siis pelkää ajattelua. Sentähden tällaiset tilaisuudet, kuten vuosikokouksemme, jolloin saamme nauttia taiteesta, tuntea rauhan ja rakkauden tunteita, ovat meille mielen virkistykseksi, koska emme muuten etsi hetkellistä tunneelämää, lahkolaista tunnehymmistystä. Kun nyt siis olemme olleet tilaisuudessa nauttimaan niin paljon kaunista, niin nyt voimme taas kääntyä takaisin niin sanoakseni teosofiseen jokapäiväisyyteen, jättää ylevien tunteiden vaatimukset ja teroittaa älyämme totuuden tutkimisessa. Ja kun osaamme ajatella, emme mitään pelkkää; jos tunnemme pelkoa tai vastenmielisyyttä, niin se johtuu astraaliruumiista. Jos tahtoo tutkia ajatuksella, ei saa antaa personallisille tunteille mitään valtaa. Pitää avata silmänsä, terästä älyänsä, etsiä vain totuutta, esiintyköön se millaisena tahansa. Silloin ei tiedä eroituksista, joita tunneelämä nostaa, ei tiedä synnistä eikä synnittömyydestä, ei oikeasta eikä väärästä. Jos tahdomme tutkia totuutta, emme saa arvostella omien personallisten halujen ja vastenmielisyyksien mukaan. Me etsimme vain totuutta. Silloin sen myös löydämme. Jos ennakkoluulolla tutkimme, löydämme

myös ennakkoluuloja. Jos esim. tiedemiehet tutkimuksissaan asettuvat ennakkoluuloiselle kannalle, jos he esim. luontoa tutkiessaan ovat materialisteja, silloin he vain tutkivat omaa materialistista maailmankatsomustaan. Sittenkin he ovat ennakkoluulottomampia kuin tavalliset ihmiset siinä suhteessa, että he ajattelevat: Jos löydämme sielun, hengen, silloin tunnustamme sen olemassaolon, muuten kerromme aivan puolueettomasti tutkimustemme tuloksista. Mutta he eivät huomaa, että henkeä, tajuntaa itseolevaisena olemuksena ei voi aineellisesti havaita. Näin he erehtyvät ennakkolta, vaikka eivät voi sitä tunnustaa, koska he turvautuvat vain fyysillisiin aisteihin ja instrumentteihin. Muuten tiedemies on kaunis kuva tasapuolisesta etsijästä, jommoisen ihmisen tulee olla, jos tahtoo etsiä totuutta. Ei mitään saa pelätä, ei mitään arkailla. Tässä hengessä lähtekäämme tutkimaan ainettamme, totuutta rakastavassa hengessä, kumartuen elämän suuren todellisuuden, sekä fyysisessä että näkymättömässä maailmassa vallitsevan todellisuuden edessä.

SUKUPUOLIELÄMÄN POIKKEAVUUDET

Tunnette luultavasti kaikki sitä kristillistä kirjallisuutta, jota kirjoittavat sekä papit että uskonnonopettajat ja lääkärit, sitä kirjallisuutta, jossa puhutaan ihmisen sukupuolielämästä ja jossa esitetään kristillisen ihanteellisuuden vaatimuksia, sääntöjä; asetetaan jonkinlainen normi, annetaan neuvoja, miten pitää olla sukupuolielämässä, miten nuorisoa on kasvatettava näissä asioissa. Näissä kirjoissa vallitsee ystävällinen, isällinen henki ja saattavat ne vaikuttaa hyvin lukijoihin. Mutta on ajattelevia ihmisiä, ja minä kuulun myös niihin, joihin ne eivät vaikuta ehdottoman puhtaasti. Kummallisesti sanottu, sillä puhtautta juuri tavoitellaan tässä kirjallisuudessa, kehoitetaan pyrkimään kristilliseen siveyteen ja puhtauteen. Mistä syystä kuitenkin syntyy tuollainen vaikutus? Siitä syystä, että tuntuu, että kirjoittajat eivät ole täysin rehellisiä, heissä tuntuu sellaista uskonnollista hapatusta ja luulottelua, pientä pyhyttä: tietysti nyt kristillisen ihanteen mukaan voi elää näin. Saa sen vaikutelman, että kirjoittajat eivät ole täysin rehellisiä, sillä kaikki neuvot itsekasvatuksen suhteen kärjistyvät tuohon: rukoilkaa, uskokaa. Silloin tiedän: nuo ihmiset eivät ole asioita kylliksi kokeneet. He joko luulottelevat, tai eivät kerro kokemuksiaan. He eivät tiedä keinoja, miten nousta voi. Siinä on kaiken moraalisen kirjallisuuden ihmeellisen heikko kohta. Puhutaan su-

kupuolielämän voittamisesta, ikäänkuin olisi niin helppo asia kristillisen ohjelman mukaan nousta mihin pyhyyteen tahan-
sa. Tämmöinen saarnaaminen todistaa, ettei näitä asioita ole vielä valaistu. Ei mikään ole vaikeampaa kuin vakuuttaa: tässä on ihmeellinen lääke, jos noudatatte minun neuvojani, silloin vapaudutte pahasta, synnistä. Näin ei ole asian laita. Jos on vaikeuksia sukupuolielämän alalla, niin ei mikään ole auttanut. Jos tulee ja sanoo: suuri rukouselämä on vapauttanut minut sukupuolisuudesta, niin tekisi mieleni tarkastaa häntä kaikilla mahdollisilla kyvyillä, mitä minulla on, onko se totta, ja olenkin huomannut, että tuollainen luulo on itsepetosta. Hän on luulotellut kiihoittuneessa mielentilassaan, että hän on päässyt sukupuolihimostaan, mutta se onkin vain siirtynyt toiselle tasolle, niin että jos joku vetää pois tämän uskonkallion, silloin myös koko rakennus horjuu, siveellinen tasapaino on horjuvassa tilassa. Näemme monta tämmöistä tapaus-
ta elämässä. Ihminen huomaa itsensä paljon huonommaksi, kuin mitä hän tiesi, luuli voivansa olla. Siis mielestäni ei ole moraalisaarna paikallaan. Ei ole mikään niin vaarallista, kuin siveelliset varoitukset ja uhkaukset, sillä ne eivät auta. Jos mikään todella auttaa, niin on se ensiksi sekä että ihminen pääsee tietoon sukupuolisesta luonnostaan ja toiseksi, että hän näkee elämässä, onko ihmisiä, jotka ovat pyrkinet ja saavuttaneet jotakin elämässä. Puhuttu sana ei vaikuta kymmenettä osaakaan siitä, mitä eletty elämä. Puhuja voi saarnata vain elämällään. Suurimmat ihmiset, viisaimmat opettajat eivät ole puhuneet moraalialia, he ovat vain esittäneet totuuden. Antaessaan neuvoja he eivät tuo niitä esille tuomitukseen ihmisiä vaan auttaakseen heitä. Ajatelkaa Jeesusta ja langennutta naista. Jeesus sanoo ainoastaan: Joka on synnitön, heittäköön ensimmäisen kiven. Hän ei tuomitse fariseuksia eikä naista. Hän ikäänkuin sanoo tälle: sinä olet minun sisareni, äitini.

Mitä sinä olet sen enemmän langennut kuin mekään. Ja hän tahtoo tällä sanoa: Älkää arvostelko, vaan oppikaamme rakastamaan. Sentähden meidänkin teosofeina ei tule saarnata moraalialia, vaan tutkia totuutta, ei ainoastaan fyysilliseltä, astraaliselta ja älylliseltä, vaan myöskin hengen kannalta. Elämän lakien tunteminen ainoastaan meitä opettaa. Kun tiedämme, että $2 \text{ kertaa } 2 = 4$, emme käytännössä erehdy luulemaan, että se on 5.

Nyt tämä kysymys sukupuolielämästä ei olisi mikään pulma, jos elämä olisi sen ratkaissut. Ihmisen ei tarvitsisi ajatella eikä pohtia: olisimme tyytyväisiä ja onnellisia. Meillä olisi silloin sukupuolivietti, joka vaikuttaisi määrättyinä aikoina ja elämä olisi järjestetty niin ihanteellisesti, että kun tarve herää, sitä voisi tyydyttää. Samoin ei syöminen ja juominen olisi niin vaikea asia, jos edessämme kasvaisi hedelmäpuita ja viiniköynnöksiä, joiden avulla saattaisimme nämä tarpeet tyydyttää. Tiedämme, että näin ei ole, vaan syödäksemme ja juodaksemme meidän tulee ahkerasti tehdä työtä. Syntyy yhteiskunnallisia ja taloudellisia pulmia, sentähden että elämä ei ole ratkaissut tätä arvoitusta, vaan on jättänyt sen ihmisille, jotta ihmiset oppisivat luomaan paratiisin tästä maasta. Samoin on sukupuolivietin suhteen. Sekin on tarve, jota elämä ei tyydytä, meidän itsemme pitää keksiä keino sen tyydyttämiseksi.

Elämä ikäänkuin näyttää luonnollisen keinon ja sanoo: tyydyttäkää se, sillä se ei käy hukkaan. Sen avulla ihmiskunta jatkuvasti elää, se on ihmiskunnan kuolemattomuuden ehto. Näin luonto on ratkaissut asian. Mutta yhtä vähän, kuin se on käytännössä ratkaissut syömisen ja juomisen pulman, niin se myös on vain näyttänyt, miten tätä tarvetta on tyydytettävä, mutta ei ole järjestänyt itse tyydyttämistapaa. Elämä kyllä tuo joka ihmisen eteen suuren joukon yk-

silöitä, mutta se ei sano: „Tuon kanssa sinun on tyydytettävä sukupuoliviettiäsi, tuon kanssa on sinun mentävä naimisiin ja saatava lapsia“. Vaan me ihmiset saamme itse pitää huolen siitä, kuka on meidän omamme. Tässä on ollut puhetta vain tavallisista, luonnollisista ihmisistä, ja vaikka heidänkin vaikeutensa jo herättävät paljon kysymyksiä, niin emme opi tuntemaan itse sukupuolista pulmaa, ellemme myös tutki niitä sukupuolielämän ilmiöitä, joita kutsutaan epänormaaleiksi, abnormeiksi. Valoa tutkiessa täytyy myös tarkastella varjoja. Samoin emme saa arkailla tutkia kaikkia niitä patologisia ilmiöitä, joita esiintyy sukupuolielämän alalla. Se on meidän velvollisuutemme, se on käytännöllistä ihmistutkimusta. Michinä me olemme pappien asemassa ja naisina äitien ja opettajien asemassa ja meidän tulee tuntea *ihminen* kaikissa sielullisen ja ruumiillisen elämän ilmiöissä. Sentähden aion luoda lyhyen silmäyksen itse seksuaalisen elämän fenomenologiaan (ilmiöoppiin), jotta itse pulma asettuisi elävänä eteemme.

Kun patriarkaalisesti ajatellaan ihmistä, silloin ajatellaan, että hän lapsena on viaton, nuorena hänessä sukuvietti alkaa vaikuttaa, silloin ihminen rakastuu, „pihkaantuu“, menee naimisiin, saa lapsia, ja sukuvietin ollakseen luonnollinen pitää kohdistua vain puolisoon ja olla rauhallisen aikakautinen, jotta ei viettielämä yhtämittaa häiritse. Sen tulee olla aivankuin piilossa, muuten syntyy selkkauksia. Tämä on käsitys luonnollisesta ihmisestä. Normien asettaminen on yleensä vaikeata, mutta voimme sanoa, että yleinen kuva luonnonmukaisesta sukuvietistä on se, ettei siitä ole liian suurta haittaa. Sitä opettavampaa on tutustua tapauksiin, jotka poikkeavat tästä normista. Tutkiessamme näitä abnormitettuja, voimme jakaa niitä eri ryhmiin ja silloin saamme:

- I. Ne, jotka ovat tavallisuudesta poikkeavia itse sukuvietin voimassa eli intensiteetissä.
- II. Ne, jotka ovat tavallisuudesta poikkeavia itse sukuvietin luonnossa.
- III. Ne, jotka ovat tavallisuudesta poikkeavia sukupuoli-elämän ilmenemisessä eli manifestationissa.

I LUOKKA

(poikkeavaisuus voimassa, intensiteetissä)

1. Seksuaalinen anestesia = sukupuolinen tunteettomuus

2. Seksuaalinen hypestesia = liian vähäinen tunteellisuus

Anestesia on hyvin harvinainen ilmiö. Se on sitä, että ihminen ei tunne kerrassaan mitään sukupuolivietistä omassa kokemuksessaan ja se johtuu määrätystä fysiologisista suhteista. Siis anestesia on sukupuoleton.

Vähän tavallisempi on hypestesia = liian pieni herkkyys sukupuoli-elämän alalla. Semmoisella ihmisellä ei tietysti ole niitä kiusauksia mitä normaali ihmisellä.

3. Vielä tavallisempi poikkeusilmiö on nk. seksuaalinen hyperestesia = sukupuolinen liikaherkkyys.

Vaikka onkin vaikeaa asettaa mitään normia sukupuoli-elämässä, on kuitenkin helppoa päätellä, jos rehellisesti tutkii itseään, onko hyperestesian vallassa vai ei. Ihminen on silloin aivan liian heikko sukuvietille, on aina sukupuolisesti jännittyneessä, kiihtyneessä tilassa. Sukuvietti ei ole kesytetty eläin vaan villipeto, jota ei voi vastustaa, kun se he-

rää. Sentähden tämän seurauksia ovat useimmiten nervositeetti¹, neurastenia, hysteria. (Saattavathan ne kyllä johtua muistakin syistä). Tällöinen sukupuolinen hyperestesia ei merkitse sitä, että asianomaisella olisi niin paljon sukupuoliainetta ruumissaan, päinvastoin, se voi käydä käsikädessä sukupuolisen kykenemättömyyden kanssa. Se on vain liian suuri herkkyys aistillisuudelle. Sitä on koetettava parantaa ruumiillisilla keinoilla, poistaa tämä herkkyys esim. vesiparrannuksella. Se voi mennä sairaalloisiin ilmauksiin, jolloin syntyy sielullisia tauteja: nymfomania (naisessa ilmenevä tavaton sukuvietti kohdistuen ensimmäiseen vastaantulevaan) ja satyriasis (miehessä ilmenevä sama ilmiö).

4. Paradoksaalinen (hullunkurinen) sukuvietti on saanut nimensä siitä, että sukupuolinen voimakkuus esiintyy ajalla, jolloin sitä ei normaalitilassa odottaisi, siis joko varhaisessa lapsuudessa tai myöhäisessä vanhuudessa. Tavallisesti vanhemmat pelästyvät, jos huomaavat sukuvietin ilmauksia 8–9-vuotiaissa lapsissa, mutta ei pidä pelästyä. Se riippuu lapsen omasta karmasta, eikä ole sille mitään luonnotonta. Usein sellaiset lapset ovat hyvin lahjakkaita, neroissa esim. herää sukuvietti hyvin varhain. Nykyään sitä paljon huomaa lapsissa. On tapauksia, jolloin 8-vuotiaat saattavat olla äärettömän rakastuneita, aivan ymmärtävät lempeä. Tällöisessä tapauksessa ei pidä pelästyä, eihän lapsi ole laittanut sukupuoliviettä, vaan hienotunteisella tavalla on johdettava heitä oikeaan suuntaan. Joskus tapahtuu myös, että tällainen paradoksaalinen sukuvietti herää aivan vanhoissa ja kohdistuu se silloin joko lapseen tai nuoriin. Se tietysti on aivan voimaton fyysillisesti, mutta voi kuitenkin joskus viedä väkivaltaisiin tekoihin. Hyvin ikävä seikka, jolle ei voi mitään; onneksi hyvin

---

1 Hermostuneisuus, levottomuus; taipumus reagoida tunteenomaisesti.

harvinainen. Emme saa ajatella, että tuollainen ihminen olisi rikoksellinen, paha olento, vaan sairas.

II LUOKKA (poikkeamia itse sukuvietin luonnossa)

1. Aseksuaaliset = ilman sukuviettiä. Hyvin kummallinen ihmislaji. Heitä on hyvin harvoja. Pinnalta katsoen näyttää heitä olevan hyvin paljon, on ns. „kylmiä“ ihmisiä, mutta lähemmin tutkittaessa heissä on sukupuolielämää enemmän tai vähemmän, eivät siis ole aseksuaalisia.

2. Autoseksuaaliset eli autoerootiset = itselempeä harjoittavat, itseänsä lempivät. Nämä ovat kummallisia luontea, jotka saavat tyydytystä itseltään sukupuolielämässä. Ulkonainen maailma, toiset ihmiset eivät voi tyydyttää heidän sukupuolisia vaatimuksiaan. Heillä ei ole vetovoimaa muihin ihmisiin. On tavallista, että jos he tahtovat tyydytystä jollain ruumiillisella tavalla, täytyy sen tapahtua itsestaastutuksen, onanian avulla. Tiedän vanhan miehen, joka ei ole koskaan voinut yhtyä naiseen, vaan jonka täytyy itse loihkia tyydytys itsessään. Eräs ranskalainen kirjailija kutsuu tätä „korkeimmaksi paheeksi“. On todella tällaisia ihmisiä. Emme saa ajatella heitä saastaisiksi olennoiksi. Lääkärit ja ihmisten omat kokemukset todistavat, että tämä on hyvin tavallista. Nuorena on aika, jolloin helposti lankeaa tällaiseen autoerotismiin, se on silloin luonnollista, vaikkei sen tietysti ole pakko esiintyä. Ohimennen tahtoisin huomauttaa, että onanian suhteen ei saisi olla niin kauhuissaan. On olemassa ihan saatanallisia kirjoja, jotka tuomitsevat nuoret ihmiset alimpaan helvettiin ja pelästyttävät heidät niin, että

nuoret jättävät kaikki sikseen. Nuorille on selitettävä, että se on luonnollinen ilmiö ja kuinka siitä on vapauduttava, mutta ei ole moitittava heitä siveellisestä huonoudesta. Siveellisen huonouden ensimmäinen tunnusmerkki on, että tuomitsee toisia. – Autoerotismia tavataan myös hyvin jaloissa ihmisissä. Pyhimitykset ovat usein sellaisia. Keskiajalla nk. flagellantit pääsivät ekstaattiseen tilaan, yhteyteen Yljän kanssa, itsekidutuksilla. Se on usein sukuvietin tyydyttämistä itsensä. Sentähden kaikessa terveessä okkultismissa kielletään kaikenlainen itsensä kiduttaminen, se kostaa itsensä hyvin ikävällä tavalla, sukuvietti muodostuu itsetyydytykseksi.

3. Puhumme nyt ei aivan harvinaisesta ihmisryhmästä. Muistellessamme nuoruuttamme huomaamme, että sukuvietin heräämisaika on hyvin hämärää, epämääräistä aikaa. Sukuvietti herää ensin hyvin lämpimänä, kuumana ystävytenä samaa sukupuolta kohtaan. Silloin saattaa kyllä haaveilla toisestakin sukupuolesta, mutta aina on sentään yksi hyvin läheinen ystävä samaa sukupuolta. Siinä ei ole suoranaista erotiikkaa, mutta siinä on sen aavistusta, sillä myöhemmin ei sellaista niin kuumaa ystävyttä tapaa, kun ihmiselle hänen sukupuolisuutensa on tullut selväksi. Se riippuu, tämä nuori lempi, siitä, että sukuvietti ei vielä ole selvinnyt. Mutta sitten on ihmisiä, joille tämä sukupuolielämä, tämä lemmen tarve ei muodostukaan toisenlaiseksi, vaan joiden rakkaudenkaipuu aina kohdistuu samaan sukupuoleen, heitä kutsutaan homoseksuaaleiksi. Tavallisia ihmisiä kutsutaan heteroseksuaaleiksi (heteros = toinen; homos = sama). Näitä homoseksuaaleja on enemmän, kuin mitä yleensä luullaan. Tilastotietojen mukaan on esim. Saksassa 1,5 %² kaikista ihmisistä homoseksuaaleja. Tätä lajia on us-

---

2 Vuonna 1915.

konnollisissa piireissä hyvin ankarasti tuomittu. Pintapuolisesti raamattua lukiessa tuntuukin siltä, että se tuomitsee (esim. Paavali Room. 1: 26–27 ym.). Kansojen lainsäädännössä esiintyy myös ankaria rangaistuksia näille. Keskiajalla poltettiin ja kidutettiin yksistään Hollannissa tuhansittain ihmisiä, vieläpä lapsiakin, homoseksuaalisten taipumusten takia. Nykyaikaiset tutkimukset ovat todistaneet, että nämä ihmiset eivät ole luonnottomia, vaan ennemmin onnettomia. Jo lapsena tämä ilmenee usein niin, että rakastetaan toisen sukupuolen vaatteita, hommia jne. Erityisesti äitien sydämelle on pantava, että jos he lastensa joukossa huomavat jonkun, jolla on homoseksuaalisia taipumuksia, etteivät kohtele häntä julmasti. Ihminen on taideteos, emme saa parannella luontoa, ainoastaan ihmetellä ja ihailia. – Muuten tämä homoseksuaalisuus on aina esiintynyt ihmiskunnassa, vaikka sitä on paremmin ymmärretty esim. vanhassa Kreikassa pidettiin sitä aivan luonnollisena ilmiönä, jota käytettiin sekä yhteiskunnallisen että valtiollisen elämän hyväksi. Nuoria poika annettiin vanhoille miehille ystäviksi, rakastetuiksi, ja päinvastoin epäiltiin sitä nuorukaista sukupuolisista luonnottomuuksista, joka ei voittanut jonkun vanhan miehen suosiota. Esimerkki ei tee ihmistä homoseksuaaliksi, vaan hän on luonnoltaan sitä. Vieläpä vanhassa Perussa oli tapana, että homoseksuaaliset ihmiset saattoivat keskenään mennä naimisiin. Homoseksuaalisten joukossa ovat useimmat mediumit ja maagikot, esim. Siperian shamaanit. On nim. huomattavaa, että homoseksuaalinen ihminen on erittäin altis näkymättömän maailman vaikutuksille. Sentähden huomaamme, että suuret nerot, runoilijat, taiteilijat, keksijät, pyhimykset ovat hyvin monet olleet homoseksuaaleja. Meidän sivistyksessämme heitä ahdistetaan, jos se tulee ilmi joko fyysillisinä tekoina tai hermotauteina.

4. Sitten on olemassa ihmisiä, ja niitä on noin 4 %³, joita kutsutaan biseksuaaleiksi = kaksisukuisiksi; he saattavat rakastaa molempia sukupuolia yhtäaikaan. Jos ajattelemme Mestareita, niin he luonnollisesti ovat biseksuaaleja, sillä muutenhan he olisivat hyvin epätäydellisiä. Kerrotaan Jeesuksesta esim. että hän rakasti Marttaa ja Mariaa ja myös Latsarusta ja opetuslapsistaan erityisesti Johannesta. Tämän yhteydessä voimme mainita, että on myös semmoisia ihmisiä, varsinaisia hermafrodiitteja, joissa näennäisesti molemmat sukupuolet esiintyvät fyysillisesti. Tarkemmin tutkittaessa sisäisiä rauhasia (jotka erittävät sukupuoliaineita) on huomattu, että nämä ihmiset useimmiten ovat pseudohermafrodiitteja ja ovat useimmiten miehiä. Mutta on myös huomattu harvoja tapauksia, että ruumiin sisässä muodostuu sekä siemen että munasoluja.

III LUOKKA

(poikkeamia sukupuolielämän ilmenemisessä, manifestationissa)

1. Yleensä on kysymys nk. perversiteeteistä eli luonnonvastaisuuksista. Ne ovat hyvin tavallisia ja jokaisella on niihin taipumuksia. Ensimmäinen laji on semmoinen ominaisuus, joka on lähellä kaikkia ihmisiä, että nauttii kärsimyksestä, tuskasta. Ajatellaanpa tätä. Ihminen nauttii kärsimyksestä. Katsotaanpa pientä lasta, kuinka se nauttii voidessaan nyhtää karpäseltä siivet tai piinata hiirtä tai kissaa tai mitä vaan. Se on luonnollista ihmisellä ja se ilmenee myös sukupuolielämän alalla. Ihminen nauttii joko omasta tai toiselle aiheutta-

---

3 Vuonna 1915.

mastaan kärsimyksestä. Esim. mies nauttii tuottaessaan tuskaa rakastetulleen sukuviettiä tyydyttäessään (nipistää ym.). Lukiessa vanhojen kansojen kirjallisuutta, rakkauselämän kuvauksia, huomaa, kuinka niissä annetaan yksityiskohtaisia neuvoja, miten on nautintoa lisäävä tarkoituksenmukaisella kärsimyksellä. Tätä on kahta lajia:

a) Sadismi (nauttii tuskan tuottamisesta)

b) Masokismi (rakastaa itse tuskaa, tahtoo tulla sorre-
tuksi, piinatuksi)

Molemmat voivat poiketa niin paljon luonnollisuudesta, että itse sukupuoli nautinto ei ole rakkaudessa, vaan itse noissa toiminnoissa. Kun sadisti vaan saa piiskata toista sukupuolta, silloin hän nauttii sukupuolisesti. Samoin masokisti; suurkaupungeissa kuulemma tapahtuu, että joku masokisti vuokraa määrättyt prostituoidut toimittamaan hirveätä sortojärjestelmää, jonka huippukohta on hänen ristiinnaulitsemisensa, jolloin vasta hän saa sukupuolisen tyydytyksen. Sadismi saattaa erityisissä tapauksissa mennä niin pitkälle, että syntyy ns. himomurhaaja (Jack Halkaisija).

2. Toinen laji perversiteettiä on fetichismi⁴. (Fetishi = kappale, jota jumaloidaan). – Jokainen ihminen omaa taipumuksia tähän suuntaan. Rakastuneethan aina ihailevat jotakin kohtaa rakastetussaan tai jotakin hänelle kuuluvaa, esim. kiharoita, hansikkaita, pieniä jalkoja jne. Se on fetichismin alkua, vaikka viatonta ja luonnollista. Mutta kun se kehittyy erityiseksi ominaisuudeksi, niin ihminen alkaa rakastaa vain tuota määrättyä esinettä. On esim. nenäliinafetishejä ja tukkafetishejä. Vieläpä hän voi eksyä rikollisuuteenkin. Tukkafetishti esim. voi mennä ja leikata ihailemansa tukan joltakin. Tätä on vielä eri lajeja:

---

4 Nyk. fetichismi

Pygmalionismi ⁵ = rakkaus kohdistuu kuvapatsaisiin

Nekrofilismi = rakastaa vain kuollutta ruumista. Julmia tauteja nämä.

On vielä muuan perversiteetti: Ekshibitionismi = luonnoton halu näyttää itseään, ennen kaikkea alastonta ruumistaan ja sukupuolielimiään. Mainitsen vielä bestialiteetin⁶ = eläimellisyys, rakastaa sukupuolisesti eläimiä. (Esim. mies, joka rakasti koiraa.)

Näiden sukupuolielämän tavallisuudesta poikkeavien ilmiöiden tutkiminen, niin vastenmieliseltä kuin se alussa saattaa tuntuakin, on omiansa paljastamaan mitä suurenmoisia totuuksia. Jos tutkisimme vain normaalioloja, niin saisimme ihannekuvan, josta ainoana harhaanmenevänä poikkeustapauksena pitäisimme niin tavallista ilmiötä kuin sukuvietin voimakkuus. Jos pidämme ainoana oikeana ja luonnollisena sukuvietin tarkoituksena vain suvunjatkamista ja kaikkea himollisuutta vääränä, silloin joudumme harhaan. Kristillinen kirkko on pitänyt kiinni tästä kannasta: oikea on sukuvietti vain suvunlisäämisen tarkoituksessa, koska tämä ei voinut tapahtua ilman sukuviettiä ja koska se oli seuraus. Patriarkaalisesta käsityksestä mukaan olivat mies ja nainen olemassa vain suvunlisäämistä varten, sentähden kirkko tuomitsi ankarasti kaiken muun sukuvietin. Mutta me emme saa tyytyä vain tähän, vaan meidän on myös tarkastettava niitä ilmiöitä, jotka ovat etääntyneet tuosta alkuperäisestä suvunlisäämisprosessista. Meidän tulee siis tutkia myös sairaalloisuuksia. Yksi niistä on erityisen opettava,

---

5 Nyk. agalmatofilia.

6 Nyk. zoofilia.

koska se on toiselta puolen niin luonnollinen ja taas toiselta puolen aivan luonnoton. Tämä on homoseksuaalisuus. Sillä on sukupuolielämän luonne, mutta ei voi täyttää sen tarkoitusta. Semmoinen ilmiö todistaa ajattelevalle ihmiselle, että sukupuolielämässä on kätkeytynä muutakin kuin suvunjatkamisen tarkoitus. Se on ensimmäinen totuus. Sukupuolielämässä piilee paljon henkevämpi tarkoitus kuin suvunlisäys, sillä jälkeläisten synnyttäminen on aivan fyysillinen toiminta, eivätkä sukupuolielämässä ilmenevät himot ole suoranaudessa tekemisessä itse suvunlisäyksen kanssa. Mutta koska niitä kerran on, täytyy niillä olla jokin tarkoitus, niiden täytyy olla pyhiä, ei luonnottomia. Ei luonnottomia siinä merkityksessä, että ne olisivat jotakin luonnon ulkopuolella olevaa. Me olemme mikrokosmos ja sentähden löydämme itsessämme mahdollisuudet kaikkeen pahaan ja kaikkeen hyvään. Teoreettisesti siis mitä suurempia mahdollisuuksia ihmisellä on hyvään, sitä suurempia mahdollisuuksia hänellä on myös pahaan. Jos on vapautunut jostakin pahasta, ei sitä tuomitse muissa ihmisissä. Juuri nuo tavallisuudesta poikkeavat ilmiöt sukupuolielämässä opettavat meille, että sukupuolielämä ei palvele vain suvunlisäystä, vaan sen toinen tarkoitus on lemменrakkauden lisääminen ihmisessä. Aivan yhtä tärkeätä kuin suvunlisäys on yksilön kehittyminen rakkaudessa. Sukuviettiin sisältyy vielä kolmas salaisuus, josta puhumme myöhemmin.

Ensin lyhyt silmäys ihmisen fyysilliseen ruumiiseen – pieni anatominen selostus. Yksi asia ruumiissa on tärkeä sukupuolielämän kannalta ja se on hermosto, toinen on verenkierto ja kolmas eräät rauhaset. Tiedämme, että ruumiinrakenteemme muodostavat luusto, lihakset, rauhaset. Nämä rauhaset ovat pieniä muodostumia, joiden sisällä valmistuu erityisiä aineita. Niin on esim. suussa sylkirauhaset, kaulas-

sa on meillä kilpirauhanen, jonka poistamisen tekee ihmisen idiootiksi. Päässä käpyrauhanen, hiekkaa täynnä, on niin tärkeä, että jos sitä loukataan, ihminen menettää järkensä. Vielä ovat siemenrauhaset.

Tärkeä tekijä ihmisruumiissa on verenkierto. Sitä on verrattu pumppujärjestelmään, vaikkei tämä vertaus okkultisesti ole ihan oikea, sillä ei sydän sinään saa tätä toimintaa aikaan. Tiedämme, kuinka veri ensin virtaa ulos vasemmasta sydänkammioista kaikkiin ruumiinosiin ja sieltä oikeanpuoleisiin sydänlokeroihin, taas keuhkoihin ja takaisin vasempaan sydänpuoliskoon alkaakseen uudelleen kierto-kulkunsa. Veren tehtävähän on viedä ruumiille aineita, joita se tarvitsee, parhaasta päästä munanvalkuaisainetta⁷. Kuten tiedämme, on munanvalkuaisaine yhdistys neljästä kemiallisesta aineesta, nim. hapesta, typestä, vedystä ja hiilestä. Typpi vain kiertää ruumiissa, poistuu ja tulee, mutta ei muutu, sensijaan muut aineet muuttuvat. Kun me syömme munanvalkuaisainetta, niin on se tietysti kuollutta, mutta ruumis on elävä organismi ja sentähden on veren tehtävä tehdä nämä aineet eläviksi, jotta ne kelpaisivat ruumille. Miten se tapahtuu? Tiedämme, että veri virratessaan ruumiin kaikissa osissa ottaa käytettyjä aineksia, hiilihappoa, ja tuo ne keuhkoihin. Me hengitämme ulos hiilihappoa ja vedämme sisään puhdasta ilmaa, happea. Täten veri täyttyy hapella, joka on välttämätön ruumiille. Täten tapahtuu yhtämittäinen kuoleminen ja eläminen. Kuvaannollisesti puhuen veri synnyttäessään Pojan, ruumiin, tarvitsee hedelmöittävän säteen, Pyhän Hengen, ilman. Kaunis kuva, kun sitä ajatellaan. Ihmeteltävä koneisto on todella fyysillinen ruumis.

---

7 Nyk. proteiini eli valkuaisaine.

HERMOSTO

I. CEREBROSPINAALINEN HERMOSTO⁸

- a) tuntohermot = passiivisia
- b) liikuntohermot = aktiivisia

Edellisten tuntohermojen tehtävä on välittää yhteyttä ulkomaailman kanssa; niitä on verrattu sähköasemiin, jotka heti antavat tiedon tapahtumista pääkonttoriin, aivoihin. Jälkimmäiset liikuntohermot välittävät tahdon ilmauksia sisässämme.

II. SYMPAATTINEN HERMOSTO

Se on tekemisissä sisällisten elintoimintojen kanssa. Cerebrospinaalinen hermosto palvelee päivätajuntaamme, sympaattinen hermosto toimii omaa tietoaamme, siis se on tekemisissä meidän alitajuntamme eetterisastraalisen elämän kanssa. Henkisinä olentoina tietysti ylläpidämme nämäkin toiminnat, vaikka vain osa niistä on tajuttu päivätajunnassamme. Hereillä ollessamme on itsetajuntamme aivoissa, nukuttuamme se siirtyy alas pikkuaivoihin ja sympaattiseen hermostoon ja sieltä sitten pois toiselle tasolle.

Sukupuolielämän ensimmäinen puoli on se, mikä palvelee suvunjatkamista. Sentähden on välttämätöntä, että on

---

⁸ Keskushermosto: aivot, aivorunko ja selkäydin.

selvä kuva, miten ihminen lisää sukuaan, miten se tapahtuu. Kun tämä on ulkonaisesti katsoen fyysillinen asia, niin pitää ensin olla selvillä, miten fyysillinen ruumis on kokoonpanttu. Sen muodostavat solut, pienimmät elolliset organismit. Ne sikiävät jakautumalla, monistumalla. Ihmisen kasvaminen perustuu juuri solujen jakautumiseen. Nyt ihminen ei lisäännä samalla tavalla, vaan syntymisprosessin avulla. On niin, että naisen solujen joukossa on ns. itusoluja, jotka voivat aiheuttaa uutta elämää. Naisen emässä on iturauhanen, joka synnyttää itusoluja eli munia (ovum, ovaariosoluja⁹). Miehen ruumiissa syntyy myös itusoluja, siemen eli spermatoosoluja. Uusi ihminen syntyy näiden yhtymyksestä. Tämä sikiämisprosessi on hyvin intresantti ...

Katsellessamme ihmisiä puhuimme kahdesta sukupuolesta. Mutta kun tutkimme uudella tavalla, ilman ennakkoluuloja, kun emme pidä kiinni ainoastaan sukupuoli-ilmiöistä, silloin löydämme erään totuuden, joka on suuresta merkityksestä salatieteen tutkijoille. Havaitsemme, ettei ole olemassa vain kaksi sukupuolta, vaan kolme sukupuolivoimaa. Mitkä ne ovat? Mies, nainen ja lapsi. Mutta sanotte: lapsihan on jo mies tai nainen. Huomatkaa, kieli ei ole erehtynyt, kieliopissa esiintyy kolme sukua: maskuliini, feminiini ja neutri. Emme voi sanoa lapsesta, että se sukupuoleltaan on mies tai nainen, se on suvuton, ennenkuin sukuvietti siinä on herännyt.

Toinen yhtä tärkeä totuus on, että nämä sukupuolet eivät ole sinänsä yksitellen olemassa. Me olemme tottuneet sanomaan: tuo on mies, tuo on nainen, tuo lapsi, mutta salatieteen tutkija huomaa, että sukupuolet ovat kaikki yhdessä. Ihminen on sekä mies, että nainen, että lapsi, hän kätkee si-

---

9 Munasarja eli ovaario.

säänsä kaikki nämä voimat. Tämän seikan voimme huomata joko tutkimalla ihmiskunnan historiaa salatieteellisten traditioiden valossa, tai tutkimalla ihmisen sikiämistä ja syntymistä, tai tutkimalla itusolujen historiaa. Silloin tämä totuus tulee todistetuksi.

Madame Blavatsky kertoo Salaisessa Opissaan, että ensimmäisessä juurirodussa ihmiset synnyttivät omasta astraaliseetterisestä ruumiistaan. Ihmiset olivat kuin suuria pilvimuodostumia. Ne olivat siis sukupuolisesti aivan kuin lapsia, suvuttomia. Mutta koska lapsessa piilee myös sukupuoliset voimat, siis mies ja nainen, niin ne heräsivät ensin toisessa juurirodussa tietysti molemmat yhtäikaa, ja ihmiset olivat siis kaksisukuisia, kaksineuvoisia. Kolmannessa juurirodussa muodostui synnyttäminen toisenlaiseksi sen kautta, että tapahtui kahtiajako siten, että ihmisessä toinen sukupuoli pääsi etualalle ja toinen surkastui. Täten ihmiskunta historian alussa oli lapsen tilassa, sitten tuli kaksineuvoiseksi ja vihdoin jakautui kahteen sukupuoleen.

Nyt on niin, että ihminen myös toistaa tämän historiallisen kehityskulun sekä fyysisesti että psyykkisesti. Ensin suvuton, sitten kaksisukuinen, sitten yksisukuinen. Psyykkisesti katsoen ensin lapsi, sitten nuoruudessa homoseksuaalinen, kaksisukuinen, sitten heteroseksuaalinen, yksisukuinen. Samoin fyysisesti. Sikiö äidin kohdussa läpikäy nykyisen ihmiskunnan rotukehityksen. Ensin esiintyy suvuton solu; vasta kahdeksannen viikon kuluttua alkaa näkyä sukupuolisuus, joka silloin esiintyy fyysisesti kaksipuolisena, sikiöllä on nim. molemmat sukuelimet, sekä miehiset että naiselliset. Näennäisesti aivan sattumalta muodostuu sitten toinen sukupuoli vahvemmaksi toisen surkastuessa. Mutta syntyneessä ihmisessäkin on surkastuneita jätteitä toisen sukupuolen elimistä.

Ovatko nyt sitten nämä sperma ja ovaariosolut aivan alkuperäiset sukupuoliset perusvoimat? Eivät, sillä nehan ovat muodostuneet alkuperäisistä itusoluista, joissa ei ole sukupuolisuutta. Sekä miehen että naisen itusolut ovat aivan samanlaiset, suvuttomat. Kolme sukupuolta on siis päivänselvästi olemassa. Ja vielä on huomattava, että itusolut ovat aikaisemmat kuin sperma ja ovaariosolut, eli siis lapsi on vanhempi kuin mies ja nainen.

Vanha kabbalistinen lause sanoo: niinkuin ylhäällä niin alhaalla. Se ei merkitse sitä, että olisimme oikeutettuja aina alemman maailman ilmiöiden mukaan tekemään johtopäätöksiä korkeamman maailman ilmiöiden suhteista, sillä silloin erehtyisimme. Mutta se merkitsee, että tutkiessamme ylemmän maailman lakeja huomaamme, että niillä on aina vastaavaisuutensa näkyvässä maailmassa. Jos tunnemme sisäisen maailman lakeja, silloin löydämme vastaavaisuuksia näkyvässä luonnossa. Tämän nojalla tapahtuu tietysti usein, että näkyvän maailman ilmiöiden perusteella voi päättää näkymättömän maailman ilmiöistä, mutta emme voi pitää niitä ehdottomasti varmoina. Varmoja ovat vain ne johtopäätökset, jotka perustuvat tutkimuksiin suorastaan näkymättömästä maailmasta. Aikomuksemme on nyt tutkia näkymätöntä aivan sen omalta kannalta, mutta olemme aloittaneet näkyvästä maailmasta, jotta ymmärtäisimme näkymätöntä. Kuitenkin, vaikka olemme näin aloittaneet induktiivisesti, emme saata nousta aste asteelta näkymättömään maailmaan, vaan meidän täytyy vanhan metoodin mukaan turvautua deduktiiviseen tutkimustapaan. Emme voi siis fyysillisestä ruumiista siirtyä astraaliseen tai mentaaliseen, vaan meidän täytyy lähteä aivan toisesta päästä, kunnes huomaamme, että henkiset lait ja fyysiset lait yhtyvät. Nyt on sisäiseltä kannalta tarkastettava, onko korkeammis-

sa maailmoissa vastaavaisuuksia; meidän pitää nousta tajuntaan, luoda silmäys puhtaan tajunnan ominaisuuksiin, voidaksemme ymmärtää niitä olomuotoja, jotka yhdistivät puhtaan tajunnan ja aineelliset olomuodot. Jos filosofisesti ajattelemme tajunnan käsitettä, silloin ymmärrämme, että tajunta sinään, tietoisuus sinään on ilmenemätön. Sitä ei ole olemassa ja sen täytyy olla olemassa. Me kutsumme sitä Jumalaksi, intialaiset veedantistit, nuo korkeimmalle nousseet filosofit, sanovat: Jumala, Parabrahman on tajuntaa, henkeä, mutta ilmenemätöntä.

Sitä ei ole olemassa ilmenneenä vaan ilmenemättömänä, sillä kaikki, mikä on olemassa, on ilmennettyä ja ilmenys on puhtaan tajunnan kieltämistä. Ilmetessään se kieltää olemassaolonsa. Ilmennyt tajunta on aina rajoitettua, muodollista. Siis puhtaan tajunnan kannalta ilmennyt maailma on täynnä mitä korkeimpia olentoja: Logoksia, jumalia jne. Nämä ovat ilmennyksiä ja puhdasta tajuntaa ei ole olemassa. Näitä tutkiessa ei löydy muuta kuin sitä tajuntaa, mikä ilmenee niiden kautta. Kuitenkin tajuisuus itse, Jumala, on olemassa niiden takana ja tämän kannalta noita toisia ei ole olemassa. Puhdas tajunta sanoo: tuo ilmennys ei ole minä. Maailmankaikkeus on täynnä ilmennettyä jumaluutta, tajunnan muotoja. Tutkiessamme maailman ilmennystä ja jumaluuden syntyä huomaamme, kuinka puhtaassa tajunnassa tapahtuu ihmeellinen herääminen eli syntyminen, sillä jos otamme jumalallisen olennon, niin sillä on syntyessään puhtaasta tajunnasta määrätty suhde tähän puhtaaseen tajuntaan. Jos sanomme, että puhdas tajunta on ainoa subjekti, ainoa tajuava, ja että tuo korkea olento on tämän objekti, niin saamme suhteen subjektin ja objektin välillä, joka syntyy, kun liitämme subjektin ja objektiin predikaatin. Se predikaatti on kieltävää laatua veedantalaisen filosofian mu-

kaan. Tuo suuri jumala on peilikuva puhtaasta tajunnasta, mutta tämä kieltää sen. Sillä tavalla maailmankaikkeus on itsensä kieltämistä, joka edellyttää alituista synnyttämistä. Puhtaan tajunnan ehdoton ominaisuus on synnyttäminen, se on puhtaan tajunnan aineellinen puoli, elämä. Puhdas tajunta sanoo: Minä aina synnytän ja aina kiellän, toisin sanoen: aina luon ja hävitän yhtämittaa. Jos tahdomme mainita nuo kolme seikkaa, mitkä kaikessa ilmennyksessä esiintyvät tajunnan kannalta, niin ne ovat tajuava, tajuaminen ja tajuttu. Jos rajoitumme yhteen Kosmokseen, niin tajuava on alkuperäinen Logos, tajuttu on itse maailma ja tajuaminen on se toiminta, joka synnyttää maailman ja sen hävittää, synnyttämisen ja kuoleman salaisuus. Logos luo kuvan ja kieltää sen.

Logos ¹⁰	–	Luominen & hävittäminen	–	Kosmos
Subjekti	–	Predikaatti	–	Objekti
Tajuava	–	Tajuaminen	–	Tajuttu

Nyt kun tarkastamme noita perusvoimia ilmenneessä Jumalassa, niin huomamme, että subjekti, tajuava Logos, on selvästi verrattavissa mieheen. Se on mies eli Isä. Sentähden Jumalaa teologiassa kutsutaan Isäksi. Selvästi ymmärrämme myös, että tajuttu maailma = lapsi, ja silloinen tajuaminen, predikaatti, side, joka yhdistää, on nainen, Äiti.

Isä, mies	–	Tajuava	=	Henki	=	Logos.
Äiti, nainen	–	Tajuaminen	=	Maajaa ¹¹	=	Luominen & hävittäminen.
Lapsi	–	Tajuttu	=	Kosmos.		

¹⁰ Ilmennyt Jumala, Sana.

¹¹ Harha. Ilmiöllisen olemassaolon aiheuttama voima.

Fyysillinen universumi ei ole maajaa, vaan se on tulos. Me emme sitä kuvittele, se on objektiivisesti olemassa; se on kyllä meidän tajunnassamme, mutta se on kaikissa samalla tavalla. Voimme mitata, laskea kaikki jokseenkin samanlaisina. Se ei ole maajaa siitä syystä, ettemme ole luoneet sitä. Me olemme Logoksen hypnotisoimia. Eikä se ole hänelle maajaa, koska hän on sen luonut. Maajaa on ikuinen äiti luonnossa, itse luominen ja hävittäminen. Tarkastaessamme tätä kolminaisuutta huomaamme, että tässä kosmisessa kolminaisuudessa vaikuttaa kolme sukupuolista voimaa ja näemme, että lapsi on tulos, jonka Logos on luomisen voimalla aikaansaanut. Mutta lapsi on olemassa ennen. Se on luomistahto, joka ikäänkuin tuppautuu Logoksen tajuntaan. Se on puhtaassa tajunnassa piilevä Kosmos. Se on alkupe-
räinen voima koko luomisen ja synnyttämisen takana, sillä Logos ei luo, ennenkuin hänen sisässään tulee halu luoda ja samalla jonkinlainen idea Kosmoksesta. Se on voima luomisen takana. *Lapsi astuu ensin Logoksen tajuntaan.* Täten saamme kolme perusvoimaa maailman luomisessa. Lapsi on tulos isän ja äidin yhteistoiminnasta, mutta on olemassa ennen isää ja äitiä.

Kuinka on ihmishengen laita? Se kun on syntynyt Logoksesta, on sillä siis nämä kolme perusominaisuutta, joita kutsutaan filosofiassa tahdoksi, tiedoksi ja tunnoksi. Saamme siis:

Tahto = lapsi

Tieto = isä

Tunto = äiti.

Kokemuksesta tiedämme, että tunto synnyttää, tieto hede-
delmööittää. Ajattelemmekin jotakin hyvettä, esim. rehellisyyttä.

Tiedossa näemme silloin rehellisyyden kuvan, se on kuin lapsi tajunnassa. Mutta se on olematon lapsi, me emme sitä synnyttäneet, me olemme sen vain lapsena aavistaneet tahdostamme, ja ajatuksessa se esiintyy kuvana rehellisyydestä. Vasta sitten, kun se paljaastaan ajatuskuvasta tulee alas *tunteisiimme*, on se syntynyt lapsi.

Näemme, kuinka ihminen, joka on vapaa olento, ei ole pakoitettu alistumaan toisen olennon alle. Mies ja nainen eivät ole pakoitettut synnyttämään. He voivat sanoa: Tässä on kolmas, joka tahtoi syntyä, mutta onko tarvis myöntyä hänen tahtoonsa. Tai myös he voivat sanoa: Nyt on kolmas olento, joka tahtoi tulla maailmaan, siis koettakaamme antaa sille hyvä käyttöväline ja valmistaa sille sellaiset olosuhteet, ettei se saa liiaksi kärsimyksiä. – Molemmat nämä näkökannat kehoittavat siveelliseen hillitsemiseen.

Puhumme vielä ihmisen henkisestä olemuksesta. Syvimmissä hengessään on ihminen henkisenä olentona suvuton.

Henki	=	suvuton	=	lapsi.
Yksilöllisyys	=	kaksisukuinen	=	mies & nainen.
Personallisuus	=	yksisukuinen	=	mies tai nainen.

(Sentakia Jeesus sanoi: Olkaa niinkuin lapset. Me tulemme taivasten valtakuntaan vasta sitten, kun olemme synnyttäneet *lapsipersonallisuuden*, jossa ilmenevät kaikki luomisvoimat, mutta joka ei lankea puoleen eikä toiseen.)

Näkymätön ihminen on kolminaismaailmassa: YKSILÖ

mies	= nainen
älyruumis	= tunneruumis
positiivinen	= negatiivinen
maskuliini	= feminiini
aktiivi	= passiivinen

Miehellinen luova voima ihmisen sielullisessa olemuksessa ilmenee älyssä ajatuksessa ja taas naisellinen synnyttävä voima tunneruumiissa.

Älyruumis	= luova ajatus, herättävä.
Tunneruumis	= synnyttävä voima, rakkaus, imaginationi, mielikuvitus.

Yksilö on lapsi, sen sisässä piilee sekä mies että nainen, ja sen personallinen ilmennys on puolinainen, joko mies tai nainen.

Geometrisesti merkitsee:

Lapsi	= 0 (nolla)	= ikuisuuden symboli, suuri ilmenemätön jumala
Mies	= + (plus)	
Nainen	= - (miinus)	

Nyt meidän on tutkittava, millä tavalla nämä ihmisen sisäiset sukupuoliset voimat, yksilöllisyydessä piilevät luovat voimat, miten ne suhtautuvat ihmisen fyysilliseen ruumiiseen. Ensin huomautan eräästä seikasta: meidän puheorganimme, meidän aivomme ovat hyvin likeisessä tekemisessä sukupuolivoiman kanssa, niin että okkultishistorialliselta kannalta katsoen sukupuolivoima on jakautunut kahtia, niin

että toinen puoli voimaa on luonut *fyysillisen* sukupuolisuu-
den ja toinen puoli aivot.

Siis jos kaavamaisesti tahdomme kuvata tätä seikkaa ja otamme esim. miesinkarnationin, niin saamme:

Miesinkarnationi:

<i>Fyysillinen ruumis</i>	<i>Eetteriruumis</i>
Aivot = - (miinus)	Aivot = + (plus)
Sukupuolielimet = + (plus)	Sukupuolielimet = - (miinus)

Naisinkarnationi:

<i>Fyysillinen ruumis</i>	<i>Eetteriruumis</i>
Aivot = + (plus)	Aivot = - (miinus)
Sukupuolielimet = - (miinus)	Sukupuolielimet = + (plus)

Yksilössä piilevä maskuliininen luova voima laskeutuu fyysillisessä ruumiissa sukupuoleen ja on sukupuoli silloin + (plus) ja mies. Mutta toinen voima - (miinus) naisellinen, synnyttävä mielikuvitus, tunnemahtollisuus, se laskeutuu aivoihin. Ruumis on siten kuva ihmisen sisäisestä kaksinaisuudesta. Mutta ihmisen ruumiissa on myös eetterinen puoli ja koska yksilön sisäiset voimat täyttävät koko ihmisen eetterisfyysillisen personallisuuden, astuvat nämä voimat myös eetteriseen puoleen ja sillä tavalla, että + (plus) eli miesvoimat laskeutuvat eetteriaivoihin ja - (miinus) eli feminiinivoima sukupuoleen. Miehen aivot ovat siis fyysillisesti naista ja eetterisesti miestä. Naisruumistuksessa ihminen on fyysillisesti ruumiissaan sukupuolisesti nainen ja aivoiltaan mies, eetteriruumiissaan taas sukupuolisesti mies ja aivoiltaan nainen. Eetteriruumis on salattu ruumis, sen tähden esim. miesinkarnationissa ihminen ei tiedä muusta, kuin että hän on mies. Mutta salassa on miehessä nainen,

vaikkei hän siitä tiedä. Nyt huomaamme, mitä tämä sisältää. Yksilöllisyyden ja personallisuuden välillä muodostuu kaksi käyttövälinettä, tunne ja älyruumis ja nämä muodostuvat juuri fyysilliseetterisen ruumiin välityksellä. Sentähden havaitsemme, että ihmisen näkyväisessä tilassa hänen sukupuolisuutensa on voimakkaampi kuin hänen aivonsa, niin että sielullinen kehitys riippuu ennenkaikkea siitä, mikä sukupuoli hän on. Siis kun ihminen on mies, merkitsee tämä, että hänen miehellinen sukupuolivoimansa on niin painava, että se herättää eetteriruumiista esille ne voimat, jotka ovat miehellisiä, siis eetteriruumiin miehelliset aivot nousevat esille ja yhtyvät fyysillisiin aivoihin vieden voiton niistä.

Jos hän vapautuu sukupuolisuudestaan, silloin synnyttävä mielikuvitus herää ja sentähden runoilijoissa, taiteilijoissa ovat voimakkaana pysyneet heidän feminiiniset aivonsa. Jos ihminen antaa sukupuolisuuden voittaa itsensä, silloin aivot muodostuvat tuon sukupuolen mukaan. Pojat ovat sentähden yleensä epäkäytännöllisiä ja haaveilevia, ennenkuin ovat sukupuolisesti kehittyneitä. He ovat naisellisen imaginatiivin, omien alkuperäisten fyysillisten aivojensa vallassa. Taas naisinkarnationissa ihminen on fyysillisesti sukupuoleltaan nainen ja aivokyvyltään mies. Sentähden tytöt ovat aina järkevempiä. Mutta kun tyttö muodostuu naiseksi, silloin hän vetoaa eetteriruumiin aivoihin, ne voimat alkavat vaikuttaa ja nainen muodostuu niin, että mielikuvitus ja tunne pääsevät enemmän vallalle hänessä.

Älyruumista vastaa + (plus), se muodostuu miehessä fyysillissukupuolisuuden ja eetteriaivojen välityksellä, jotka miehessä ovat juuri miehellisiä eli plusvoimaisia. Sentähden älyruumis on voimakkaampi miehessä ja tunneruumis naisessa. Mutta miten on selitettävissä esim. homoseksualismi? Siten, että tuo kynnyks, joka erottaa fyysillisen ja eette-

riruumiin toisistaan, laskeutuu niin alas, että esim. miehen eetteriruumiin piilevä nainen pääsee hänen *sukupuolisuu-teensa*. Nyt kysymme: Mikä välittää fyysillisen ruumiimme ja eetteri sekä muiden ruumiiden välisiä voimia? Vastaus johtaa meidät hermostoon, joka välittää meille näkymättömän maailman, tajuntamaailman ilmiöitä. Ilman hermostoa emme voisi mitään tajuta. Muistamme ennen mainitut kaksi hermostoa: I cerebropinaalisen, ja II sympaattisen hermoston. Cerebropinaalinen hermosto edustaa päivätajuntaa, sympaattinen hermosto välittää alitajuntaa, siis eetterisastraalisen ruumiin ilmiöitä.

Siis normaali-ihmisellä ovat hänen fyysillisen ruumiinsa hengitys, ruuansulatus jne. salassa, ne tapahtuvat sympaattisen hermoston hallitsemina. Tämä hermosto välittää myös sukuelämää, sillä sekin on tekemisissä sympaattisen hermoston kanssa, vaikka se myös on yhteydessä cerebropinaalisen hermoston kanssa. Nyt jos eetteriruumiin sukupuolivoimat nousevat kynnyksen yli aivoihin, niin se ei ole niin vaarallista, mutta jos ne joutuvat tekemisiin sympaattisen hermoston kanssa, niin silloin on ihminen fyysillisesti homoseksuaalisti.

Kuten tiedämme, ei nykyisen ihmiskunnan fyysillinen ruumis aina ole ollut sen näköinen kuin nyt. Luonnontieteellisten ja salatieteellisten tutkimusten nojalla tiedämme, että ihmiskunta on kulkenut läpi pitkän kehityksen, joka vähitellen on luonut nykyisen ihmisruumiin. Ensimmäisen ja toisen juurirodun aikana ei ollut fyysillistä ruumista ollenkaan, oli vain astraaliseetterinen. Ei ollut oikeastaan inhimillisiä minuuksia vielä. Meidän ihmiskuntamme minuudet alkoivat ruumistua vasta kolmannen ja neljännen juurirodun aikana. Sitä ennen asui ihmiskunnassa vähemmän kehittyneitä olennoita. Kun ajattelemme näitä aikoja, niin huomaamme, että se

ruumis, jonka silloin saimme, oli kaksisukuinen, se oli kyllä fyysillinen, mutta paljon alkuperäisempi kuin nykyinen. Puhuimme äsken hermoston välittävästä toiminnasta ja nyt kysymme: Minkälainen oli hermosto tässä alkuperäisessä ruumiissa, miten hermosto on kehittynyt ja miten sen tulee kehittyä? Sillä sen kehityksestä riippuu, kuinka paljon henkeä ilmenee fyysillisen ruumiin kautta.

Kun katsomme taaksepäin kehitystä, niin huomaamme, että kolmannessa juurirodussa ei ollut kahta hermojärjestelmää, vaan yksi alkuperäinen hermosto. Salaisessa Opissa kerrotaan, että ensimmäisessä juurirodussa kehittyi yksi aisti, kuulo. Luonnollisesti ymmärrämme, että sen juuri täytyi kehittyä tässä rodussa, sehän on hyvin epämääräinen, muodoton, henkevää laatua. (Sentähden musiikkia pidetään henkevimpänä kaikista taiteista). Ääni on tekemisissä eetterin kanssa. Koko ruumis on aivankuin yhtenä hermostona, samoin kuin toisen juurirodun aikana, jolloin kehittyi tuntoaisti. Sekin oli hyvin epämääräinen, tajunta ei tuntenut muuta tästä maailmasta kuin lämpöä ja hämärästi tietysti ääniä. Mutta nekin olivat astraaliseetterisiä. Kolmannessa juurirodussa ihmiskunta puettiin fyysilliseen ruumiiseen, se ei enää saattanut aistita koko ruumillaan. (Ainoa aisti, mikä meillä on vielä yli koko ruumiin, on tunto.) Nyt sitten piti syntyä uusi aisti, näkö. Mutta ihmiskunta ei ollut vielä älyllinen, älyruumista ei ollut. Se, mikä luonnollisesti ensin alkoi kehittyä, oli tunnekyky, astraalinen näkö = synnyttävän mielikuvituksen havaitsemiskyky. Se perustuu astraalisäidilliseen (=) kykyyn, siksi sanotaan, että ihmisissä syntyi ensin jonkinlainen sisäinen klärvoajansi, selvänäköisyys. Se näkö ei ollut oikeastaan fyysillinen näkökyky, se oli astraalisten kuvien näkemistä. Sitä voisi kutsua synnyttävän mielikuvituksen, ei ulkomaailman ilmiöiden, havaitsemiseksi. Opim-

me tuntemaan ääniä, kuulimme ja vähitellen opimme kieliä puhumaan. Kieli oli alussa aivan eläinten kielen kaltaista. Hermosto oli siis hermosto, joka välitti näitä astraalimaailman tuntemuksia ja näkemyksiä ja synnyttävän mielikuvitusvoiman ja ulkomaailman kuuloa, tuntoa ja alkavaa näköä. Se oli suuressa määrin kohdistunut niihin toimintoihin, jotka tapahtuivat ihmisen omassa ruumiissa. Aistimukset olivat hyvin epämääräisiä ja kaukaisia, kun taas ruumiin toiminnat olivat lähimpänä. Sentähden hermosto oli parhaasta päästä sympaattinen. Se syntyi ensin, vaikka samalla muodostui aavistus tulevasta cerebrosпинаalisesta hermostosta. Sentähden sympaattinen hermosto oli alkuperäinen ja on tekemisessä enemmän astraaliruumiin kanssa.

Ihminen seurasi tajunnassaan ruumiinsa sisäisiä toimintoja. Hän tiesi ruuansulatuksen, hengityksen, tiesi siis, mikä oli hyvää, mikä paha ruumiille. Vähitellen äly kehittyi, muodostui toisin sanoen älyruumis. Mitä se merkitsi? Sitä, että havaitsemiskyky tuli selväpiirteiseksi. Astraalinen havaintokyky oli hämäräperäistä, selvät muodot kuuluvat älyyn. Sentähden oli tärkeätä, että ihmiskunta havainnossa pääsi yhä suurempaan selväpiirteisyyteen, sen piti saada tarkkoja aistimuksia. Jos olisi pysynyt alkuperäinen astraalinen selvänäköisyys, emme olisi koskaan kenneet ajattelemaan selvästi. Piti rajoittua fyysillisiin esineisiin oppiaksemme ajattelemaan selväpiirteisesti. Nytkin lapsi läpikäy tämän kehityksen, ensin se ei ole ollenkaan selvillä aistimuksistaan, se saattaa esim. tavoitella kuuta taivaalta. Sentähden on totta: ei ole tajunnassa muuta, kuin aistimusten kautta saatuja kokemuksia, mutta unohdetaan, että näin on laita, jos katsomme vain älyä. Mutta on olemassa myös tunne, synnyttävä mielikuvitus, ja kun siihen vetoamme, silloin pääsemme yhteyteen uuden aistimustavan kanssa, sitä tietä kehitetään uutta klärvoajansimuotoa.

Kun nyt katsomme fyysillistä ruumista, niin neljännessä juurirodussa cerebrosпинаalinen hermosto muodostui yhä selvemmäksi, yhtä vahvaksi kuin sympaattinen, mutta viidennessä juurirodussa on cerebrosпинаalinen vienyt voiton sympaattisesta hermostosta, niin että päivätajunnassa toimii vain cerebrosпинаalinen hermosto. Kolmannessa oli vain sympaattinen, neljännessä molemmat. Käytännössä tämä merkitsee intresantteja tuloksia. Cerebrosпинаalinen hermosto käsittää ihmisen suhdetta ulkomaailmaan, sympaattinen hermosto on tekemisissä oman ruumiimme kanssa. Kun siis sukupuolielämä vaikutti kolmannessa juurirodussa ja tämä on yhteydessä sympaattisen hermoston kanssa, niin se merkitsi, että sukupuolielämä oli luonnollisesti ylivoimainen ihmiseen nähden. Kun se toimi, ei hän voinut sitä vastustaa, hänen täytyi noudattaa ruumiin ääntä. Tätä kuvataan sentähden lankeemuksen ajaksi, naisen eli Eevan lankeemukseksi, siitä syystä, että sympaattista hermostoa voi kutsua naiseksi. Se ei tietysti ollut lankeemus todellisuudessa, vaan käytännöllinen välttämättömyys. Voisimme merkitä näin:

III juurirotu¹² – Eevan lankeemus – sympaattisen hermoston ylivalta – (– miinus)

IV juurirotu – vedenpaisumus – molemmat yhtä voimakkait – (+ – plus miinus)

V juurirotu – Noakin arkki – cerebrosпинаalisen hermoston ylivalta – (+ plus)

---

12 Seitsemän juurirotua seuraavat toisiaan ihmiskunnan kehittyessä maapallollamme. Ensimmäinen juurirotu esiintyi yli 300 miljoonaa vuotta sitten. Vasta kolmas juurirotu oli fyysinen 18 miljoonaa vuotta sitten Lemurian-mantereella, neljäs eli Atlantis-mantereella ja nyt elämme viidennessä juurirodussa ja sen neljännessä alarodussa.

Tällöin alkavat ulkomaailman aistimukset voimistua, samalla kuin sisäiset aistimukset heikkenevät, siis sympaattinen hermosto alkaa myöntää tilaa cerebrosпинаaliselle. Ne toimivat vieretysten. Päivätajunta toimii kummankin välityksellä. Mikä oli seuraus? Se, että syntyi taistelua, kilpailu näiden aistimusalojen välillä. Ihminen havaitsi sekä ulkomaailman, että oman maailman ilmiöitä. Erilaiset johtajat vaikuttivat eri tavalla. Toiset herättivät enemmän älyä toimintaan, siis cerebrosпинаalisen hermoston kehitystä, ne opettajat auttoivat ihmiskuntaa, he olivat valkoisia, mutta toiset, jotka kiinnittivät huomiota ihmiseen itseensä, vastustivat kehitystä ja kutsutaan heitä mustiksi. Nämä kaksi voimaa johtivat ihmiskuntaa ja olivat tarpeelliset kumpikin, että ihmiset oppisivat itse päättämään, minne he tahtovat mennä. Ihmiskunta jakautui silloin. Toiset menivät mustien jäljessä, toisilla äly oli herännyt ja he seurasivat valkoisia. Syntyi suuri sota, joka päättyi valkoisten voittoon.

Viidennessä juurirodussa siis sympaattinen hermosto on peitossa ja päivätajunnassa toimii vain cerebrosпинаalinen. Me olemme määrätty kulkemaan älyn tietä, emmekä saa vaipua mielikuvituksen harhoihin. Nyt katsomme eteenpäin. Kolmannessa juurirodussa nainen lankesi, neljännessä mies ja nainen taistelivat, viidennessä mies on voitolla. Saamme siis luonnollisesti, että kuudennessa nainen on voitolla, johtavassa asemassa, vaikka tietysti mies pysyy saavutuksissaan. Lopullinen tulos on tietysti täydellinen harmonia, lapsi eli suvuttomuus. Voisimme jatkaa edellisiä symboleja:

VI juurirotu – Maarian ilmestys – (– + miinus plus)

VII juurirotu – Kristuksen syntymä – 0 (varsinaisesti lapsen juurirotu)

Mitä merkitsee naisen ylivalta kuudennessa juurirodussa? Sitä, että sympaattinen hermosto alkaa toimia cerebros-pinaalisen vieressä. Tarkoittaako se nyt sitä, että taas tulemme tietoisiksi fyysisen ruumiin toiminnoista, sydämen, ruuansulatuksen tapahtumista? Ei se sitä tarkoita. Voimme tietysti esim. sairaustapauksissa käyttää sitä hyväksemme. Mutta sympaattinen hermosto on tekemisissä astraaliruumiin tunnemaailman synnyttävän mielikuvituksen kanssa. Tämä ei saa toimia mielivaltaisesti, vaan äly antaa sille muodot. Sentähden, kun saatamme käyttää älyämme, emme joudu enää mielikuvituksen valtaan ja meissä siis todellisesti kehittyy astraalinen klärvoajansi¹³. Se perustuu kyllä sympaattisen hermoston toimintaan, (tshakrat, plexus solaris), mutta emme saa heittäytyä sen valtaan kadottamalla älymme. Ehdoton ehto on, että kehitys tapahtuu cerebros-pinaalisen hermoston avulla, että cerebros-pinaalinen ohjaa sympaattista hermostoa. On säilytettävä täydellinen järkevyyden ja itsetietoisuus. Tshakroja ei ole herätettävä umpimähkään, vaan opettajien neuvon mukaan. Kuudennessa juurirodussa kun sympaattinen hermosto on herännyt, niin seitsemännessä tapahtuu uusi fysiologinen muodostus; cerebros-pinaalinen ja sympaattinen hermosto yhtyvät, muodostavat ikäänkuin kolmannen hermoston, lapsihermoston.

Sympaattinen hermosto kulkee selkäytimen kummallakin puolen (*ida* ja *pingala*) haarautuen ruumiin eri osiin. Seitsemännessä juurirodussa nämä kolme yhtyvät uudeksi selkäytimeksi, kolmiyhteiseksi selkäytimeksi. Silloin on meihin liittynyt älyllinen klärvoajansi.

Madame Blavatsky puhuu tästä Salaisessa Opissa.

---

13 Nyk. selvänäköisyys

RAKASTUMISILMIÖ NYKYISESSÄ JA TULEVASSA IHMISKUNNASSA

Kun mies rakastuu naiseen, sanoo hän: tuo nainen vaikuttaa minuun niin sympaattisesti, niin kiihoittavasti. Mies tuntee sukupuolista vetovoimaa tuota naista kohtaan. Sama on tietysti naisen laita. Mitä on tämä rakastuminen? Mitä silloin tapahtuu? Nyt ehkä luulemme, että tuo nainen on niin sympaattinen, niin puoleensa vetävä ja silloin kysymme: Miksi sitten tapahtuu, että kun olen voittanut hänet, silloin huomaa jonkun ajan kuluttua, että hän käy aivan vieraaksi? Kauhukseni huomaa, etten yhtään rakasta häntä. Mistä se johtuu? Tuo nk. rakastuminen ei ole samaa kuin rakkaus. Se on erityinen ilmiö. Kun nyt nainen vaikuttaa mieheen erittäin sympaattisesti, niin silloin tapahtuu se, että tuossa naisessa ilmenevä naisellinen voima vaikuttaa mieheen niin, että nainen miehessä herää. Todelliset fyysiset aivot, jotka ovat naiselliset, heräävät toimintaan ja herättävät sukupuolielämän, koska cerebrosпинаalinen hermosto myös on tekemisissä sen kanssa. Nainen on herättänyt naisen minussa, siis en rakastu toiseen naiseen, vaan ihastun naiseen itses-

säni. Se on ihana asia: se herättää miehessä runollisuuden, naisessa loogillisen ajatuskyvyn. Se on merkillinen koulu, mutta se on ihastumista itseensä. Mutta nyt minun pitäisi synnyttää rakkaus, lapsi. Se tapahtuu siten, etten erehdy luulemaan, että rakastan tuota naista. Ihminen rakastaa vain itseään, kun hän on rakastunut. Rakkaus syntyy kieltämällä itseni, jotta voisin synnyttää lapsen. Kun voitan naisen itsessäni, silloin on rakkaus syntynyt tuota olentoa kohtaan. Vaikka sen ei tietysti tarvitse kohdistua häneen, se on kuitenkin syntynyt. Silloin ei saa antaa mitään valtaa rakastumiselle. Todellinen rakkaus ei vaadi mitään, emme voi sitä pakottaa, laatia sille sääntöjä. Rakkaus on lapsi. Emme siis voi sanoa: elämä on kaksi polaarista voimaa, miehellinen ja naisellinen. Ei ole ollenkaan niin. Nuo voimat ovat vain ilmennyksessä, takana on Jumalan sukupuoli, lapsi. Se vain voi rakastaa. Niin paljon kuin ihmisessä on lasta, niin paljon hän osaa rakastaa . . .

Nyt seuraa käytännöllinen, eettinen kysymys: Millä tavalla voi jalostaa sukupuolielämänsä? Ymmärrämme, että sitä ei voi millään moraalisaarnalla sivuuttaa. Kuten huomaisimme, ei siveysaarna ole paikallaan siitä syystä, että nämä asiat ovat yksilöllistä laatua ja joka ihminen on tekemisissä omien vaikutelmiensa kanssa, eikä kukaan ole samassa asemassa kuin toinen. Voi kyllä antaa yleisiä neuvoja, mutta jokaisen tulee itse soveluttaa niitä. Yleiset neuvot eivät ole mitään saarnaa syystä, että ne vain esittävät itse kokemuksesta saavutetun tiedon käytännölliseksi kääntämisen. Tämä kääntäminen tapahtuu jokaisen yksilön omassa tajunnassa. Kukin käyttää näin saatuja tietoja hyväkseen. Siitäkään syystä ei näitä asioita voi sivuuttaa, niistä ei voi päästä paljaalla saarnalla; niiden etiikaksi sovellettua metafysiikkaa ei voi esittää kauniilla sanoilla, sillä jokainen tietää, että nämä

asiat ovat tekemisissä ei ainoastaan ihmisen aivotoiminnan kanssa, vaan päinvastoin nykyään paljon vähemmän aivotoiminnan kuin hänen sukupuolisen toimintansa, sukupuolielinten toiminnan kanssa. Nämä asiat ovat suoranaيسessa tekemisessä siitinelinten kanssa, siis niitä ei voi esittää muuten kuin tietopuolisesti selittämällä, miten sukupuolielimet kehittyvät ja mikä on niiden toiminta. Suoranainen siveysoppi ei voi tulla kysymykseen muuta kuin juhlatilaisuuksissa. Todellista siveysoppia ymmärtääkseen täytyy saada kuva, miten sukupuolitoiminnan kehitys on tapahtunut. Silloin ymmärrämme mihin kuljetaan. Itsestään vedämme selittävät johtopäätökset ja sovellutamme omaan kohtaamme kehityksen moraalialia niinkuin ymmärrämme. Jos katsomme ihmisen fyysillisistä ruumista nyt ennakkoluulottomasti, niin huomaamme, että ihmisen sukupuolielimillä on useampia tarkoituksia, sukupuolielämä ei ole suinkaan vain suvunjatkamista varten, vaan sitä varten, että oppisimme *rakastamaan*.

Nyt ruumis on vähän eri tavalla rakennettu miehellä ja naisella, sillä miehellä on sukupuolielimellä yksi toiminta enemmän kuin naisella. saamme siis, että sukupuolielimellä on kolme tehtävää:

1. Ulostuselin
2. Suvunjatkamiselin
3. Lemmenelin

Tämä tarkoittaa, että vaikka fyysisesti katsoen siitinelin on varsinaisesti suvunjatkamiselin, niin se ihmisen historialliskäytännöllisessä elämässä on lemmenelin. Sen avulla ihminen tuntee suurimman nautinnon ja suurimman ruumiillisellullisen tuskan. Ajatelkaamme vain rakkautta ja rakastumista, joka jälkimmäinen on melkein ainoa ilmiö.

Jokainen ihminen on muuten tämän elimensä orja. Hänen täytyy rakastua, eikä hän herää, ennenkuin on saanut käyttää tätä elintä. Tämä juuri opettaa ihmisiä näkemään, rakastaako hän todella vai eikö. Katsellessamme ihmisen ruumiin kehitystä, näemme kuinka sikiössä ensin kehittyy nk. alkumunuainen¹⁴ ja sillä uloskäytävä. Sitten alkaa syntyä sukelinten alku. Ne ovat molempaa sukupuolta, ulkonaiset elimet ovat kaksisukuiset. Nyt tällä munuaisella on käytävä, sitä kutsutaan Wolffin käytäväksi, ja sukuelimellä on ulostuskanava, Müllerin tiehyt.

Alkumunuainen – sen käytävä eli Wolffin kanava = ulostuselin

Alkusiittimet – niiden kanava eli Müllerin tiehyt = sukupuolielin

Naisella Müllerin tiehyt säilyy ja tietysti myös Wolffin kanava, mutta edellinen muodostuu naisen siitinimeksi ja jälkimmäinen ulostuslimeksi. Miehellä Müllerin tiehyt surkastuu ja Wolffin kanavasta muodostuu sekä ulostus että siitinelin.

Katsoessamme historiallista kehitystä eri juuriroduissa, on alkuaan ollut tuo alkumunuainen ja sen uloskäytävä, vasta kolmannessa juurirodussa on muodostunut sukupuolielin ja vasta viimeiseksi ovat molemmat elimet yhtyneet, kuten miehessä (on nyt) 1. ulostuselin, 2. suvunjatkamiselin ja 3. lemmenin.

Ihmiskunta on nyt sillä asteella, että sukupuolielin on hyvin suuressa määrin lemmenin. Niinkauan kuin ihminen oli kaksisukuinen, olivat nämä elimet hänessä itsessään.

---

14 Pronefros eli alkumunuainen on väliaikainen.

Vasta yksisukuiseksi tultuaan alkoi ihmisellä valtava nautinto ja tuska. Kun eteenpäin katsottaessa kysytään, miten voi kasvaa henkisesti, silloin luonnollisesti on ymmärrettävä, ettei voi aloittaa muusta kuin siitä, missä seisoo. Vanha sääntö: „ihmisen tulee täyttää dharmansa¹⁵“, merkitsee sitä, että pitää edetä henkisesti juuri siitä, missä on. Jos joku ihminen on erittäin pyhä ja puhdas, en voi sanoa: minä tahdon olla samanlainen (kuin hän), vaan pitää pyrkiä samaan suuntaan. Jos nyt ihmiskunta yleensä on sillä kannalla, että sukupuolielin on lemmenelin, niin täytyy aloittaa kolmannelta kohdasta, silloin vasta pääsemme toiseen kohtaan. Mitä merkitsee näiden kolmen kohdan jalostaminen? Ensimmäinen läksy on voittaa sukupuolielimet siinä määrin, kuin ne ovat lemmenelimiä. Toinen läksy on voittaa ne ulostuseliminä. Ensin on voitettava lempi, sitten synnyttäminen ja kolmanneksi syöminen. (Viimeinen läksy okkultismissa on jotain muuta kuin korupuhetta.) Syömisestä voittaminen merkitsee, että täytyy osata olla kuolematon ilman syömistä. Sukupuolielimen voittaminen lemmenelimenä tarkoittaa sitä, että rakkaus syntyy. Jotta sitä omaisimme täytyy meidän tutkia, millä kohdalla lemmenelämämme on, mitä se on, millainen sukuvietti meissä on. (Jos joku on puhdas ihminen, joka ei mitään tiedä sukuvietistä, niin jättäköön tämän kysymyksen.) Ei pidä kauhistua eikä pelästyä tämän tutkimuksen tuloksia, vaan tunnustaa ne totuudenmukaisiksi, silloin voi huomata vaikka sairaalloisuuksiakin. Ihmisen pitää tutkia, onko sukuviettiin yhtynyt semmoisia symptoomeja¹⁶, että se on sairaalloinen. Voi helposti tietää, jos sukuvietti on sairaalloista, silloin se näyttäätyttyä siinä, että siihen sekoittuu julmuutta, jota vastoin, jos se on luonnollinen, se herättää

---

15 Laki, tehtävä, velvollisuus, hyve.

16 Oireita.

hellyyttä. Tämä on ensin korjattava. Täytyy kohdistaa huomio kaiken julmuuden karsimiseen luonteesta. *Ei mitään sukupuolisen pidättyvääisyyden ihanteita, vaan kieltäytyminen kaikesta julmuudesta.* Tämä on selvä eettinen johtopäätös, neuvo. Jos on julmuutta luonteessa, se yhtyy sukuviettiin ja siis on ensin puhdistettava itsestään viha, julmuus, suuttumus. Silloin sukuvietti puhdistuu siitä synnistä ja useimmat ovat sillä kannalla, että voivat näin tehdä.

Siten vasta voi alkaa sillä, että todella voittaa lemmenelimen, että muuttaa lemmen rakkaudeksi. Kun ihminen on synnyttänyt rakkauden, silloin sukupuolielin ei enää palvele lemmenelimenä, vaan se palvelee suvunjatkamista ja kun se näin toimii, silloin probleemina on synnyttämisen voittaminen. Se merkitsee sukupuolielinten voittamista niin, ettei ihminen enää synnytä, ettei synnyttäminen tapahdu sukupuolielinten avulla. Tämä tapahtuu hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa. Synnyttämien tapahtuu fyysillisesti kahden olennon välityksellä, mutta synnyttämisen salaisuus ei ole ainoastaan tässä fyysisessä maailmassa. Synnyttämistä on toisillakin tasoilla (esim. soittotaiteilijat); se voi tapahtua näennäisesti yksin (esim. säveltäminen), mutta voi myös jonkun henkimaailman olennon kanssa synnyttää. Jos kaksi ihmistä rakastaa, niin he saattavat synnyttää. Vaikkeivät he synnyttäisi fyysisesti, niin rakkaudellaan he saattavat synnyttää ajatusolentoja, kaamaolentoja. Ihminen voi myös rakastaa näkymättömiä olentoja. Jos nämä ovat hyviä, silloin heidän synnyttämänsä olennot ovat kauniita. Jos taas on yhteydessä noidan kanssa, voi synnyttää demooneja.

Ei kukaan voi kulkea läpi maailman synnyttämättä näkymättömässä maailmassa. Nyt on (muodostettava) kuva siitä, miten tulevaisuudessa tulee voittaa fyysillinen sukupuolielin suvunjatkamiselimenä ja muuttaa koko synnyttä-

minen toiseen kohtaan. Ihmiset muodostuvat silloin kaksineuvoisiksi siten, että synnytys tapahtuu aivojen ja puheen avulla, siis äänellä synnytetään suusta. Sitten kun on voitettu tämä synnyttämisen, silloin on melkein yhtäaikaan syöminen voitettu. Ei tarvitse ottaa elämää toisilta eläkkeeseen. Tämä on aivan kaukainen tulevaisuuskuva.

Jos nyt tahtoo puhdistaa lemmenelämää, on tärkeätä puhdistaa ulostustoimintaa, syömistä ja juomista. Täällä kysyttiin: voiko naisen ruumiissa saavuttaa viimeisen vihkimyksen? Vastasin silloin, että näyttää siltä, että korkein vihkimys otetaan miehen ruumiissa syystä, että miehellä on kolme sukupuolielintä. Mahdollisesti on sillä jokin yhteys tämän asian kanssa. Emme saa ymmärtää, että Mestari olisi voittanut synnyttämisen ja syömisen. Hän on voittanut synnyttämisen elämässä. Kristus on voittanut synnyttämisen, mutta ei syömistä.

Me voimme voittaa lemmenelämän ja päästä synnyttämisen elämään.

SUKUPUOLIELÄMÄSTÄ

Tänään on käsiteltävänä toinen puoli siitä aiheesta, josta viimeksi puhuttiin, se puoli, joka koskee itse sukupuolielämää. Viime kerralla koetin näyttää, ettei meidän pidä erottaa tätä puolta, siveellisyyttä muista puolista, vaan tulee antaa sukupuolielämällekkin oma sijansa ihmisen siveellisessä elämässä. Koetin osoittaa, miten syy siihen, että ihminen ei aina tunne itseään innostuneeksi siveellisyydestä, on hänen maailmankatsomuksensa. Jos hänen maailmankatsomuksensa perustuu totuuteen ja on oikea, silloin hän myöskin on ehdottomasti innostunut siveellisyydestä, jos se on toden kanssa yhteydessä. Koetin myös näyttää, että meissä jokaisessa on sisäinen vakaumus siitä, että hyvyys, siveellisyys, puhtaus aina kulkee käsikädessä totuuden kanssa, ts. maailmankatsomus, mikä perustuu totuuteen, sisältää hyvyyden ja siveyden korkeimmat vaatimukset. Totuus ei koskaan ole erotettu rakkaudesta, puhtaudesta ja hyvyydestä, vaan ne ovat aina yhtä. Tämän kaiken koetin viime kerralla näyttää, ja nyt täksi päiväksi jäi meille sen siveellisyyden puolen tarkastaminen, joka kutsutaan sukupuolielämäksi.

Jos nyt kysymme neuvoa joltakin materialistilta – olkoon oppinut tai oppimaton – , jos menemme kuitenkin oppineen materialistin luo – sellaisia ovat sangen monet lääkärit – niin he selittävät meille, että sukupuolielämä on jotakin sellaista, joka tiettyinä aikana ihmisen elämässä puhkeaa esiin ja on jotakin sellaista, joka niin olennaisesti kuu-

luu ihmisen olemukseen, ettei hän voi millään tavalla astua sukupuolielämänsä ulkopuolelle, vaan on ikäänkuin sen orja. He sanovat: sukupuolielämä on sellainen, että kaikkien ihmisten täytyy noudattaa sen vaatimuksia. Heidän täytyy, kuten kaikkien eläintenkin, täyttää kaikki ne vaatimukset, joita sukupuolielämä asettaa. Tällaisen vastauksen me saamme materialisteilta, lääkäreiltä ja muilta. Ja me tiedämme, että lääkäri voi neuvoa nuoria miehiä, jotka tulevat kysymään neuvoa sukupuoliasioissa: „Vaikeuksia teillä on sen tähden, että ette noudata luonnon ääntä“. Mutta he eivät sano sitä asiaa, eivätkä aina tahdo myöntääkään sitä tosiasiaa, että on ja on kaikkina aikoina ollut ihmisiä, jotka suorastaan ovat sukupuolielämän voittaneet. He kyllä myöntävät, että sukupuolielämän voimakkuus on erilainen eri ihmisissä, että on sellaisiakin ihmisiä, joissa sukupuolihimot ovat tuskin tuntuvia. He myöntävät sen, mutta sanovat, että se on jotakin synnynnäistä, jota ihminen ei ole itse hankkinut tai ansainnut. Se on jostakin syystä tullut siihen ja riippuu luonteesta. Mitä hän sille voi, ettei hän ole yhtä tulinen, yhtä intohimoinen? Mutta he – materialistit – eivät myönnä, että on kaikkina aikoina ollut ihmisiä, jotka ovat voineet suorastaan kieltää sukupuolielämän, nousta sen yli, voittaa itsessään kaikki himot ja halut, niin että ovat vapaasti eläneet hengessä, eivätkä koskaan alistuneet eläimen sukupuolielämän kannalle. Sellaisia on ollut. Kieltäkööt materialistit sen, koettakoot maailmankatsomuksensa kannalta selittää näitä ilmiöitä. He eivät voi kumota sitä tosiseikkaa, että on ollut ihmisiä, joita syystä voi kutsua pyhiksi, jotka ovat voineet itsessään kieltää ja voittaa kaikki ne himot, jotka meissä muissa ovat suuresti vallalla tai ainakin varsin voimakkaat.

Kun otamme huomioon tämän tosiseikan, niin meille valkenee itsestään uusi näkökanta. Me voimme ajatella:

„Mutta jos on muutamia tällaisia ihmisiä, niin miksi vain muutamat jaksaisivat sitä tehdä, elleivät kaikki voisi. Ja jos on muutamia ihmisiä, jotka ovat onnellisia sellaisessa asemassa ja sanovat, että heillä siinä onkin kaikkein suurin onni, niin onko se onni sitten kielletty meiltä muilta, se korkein autuuden tila? Eikö kaikilla ihmisillä ole mahdollisuus päästää siihen samaan oikeaan henkiseen tilaan?“ Tämä kysymys iskee heti meihin. Sitten kyllä, kun tarkastamme elämää ja ihmisiä, niin myöskin heti perästä ajattelemme: „Eihän kuitenkaan ole niin, että kaikki voisivat sellaista sieluntilaa saavuttaa, tulla niin puhtaiksi, epätsekkäiksi, yleviksi, henkeviksi, etteivät tietäisi mitään koko sukupuoliluonnostaan: useimmat eivät sellaista saavuta. Miksihän se niin on? Mikä olisi heidän tehtävänsä?“ – Ja me huomaamme, että useimmat ihmiset eivät edes voisi nousta täydellisesti sukupuolivaatimusten yläpuolelle. Useimmat eivät voisi tätä ymmärtää eivätkä ottaa sitä sen vuoksi ihanteekseen. He eivät myönnä, että siinä olisi järkeä, sillä heidän oma järkensä on aivan kuin seisahtunut. Sentähden me huomaamme ja ymmärrämme, että sellainen ei ole kaikkien ihmisten ihanne. Sellainen tila ei ole kaikkien saavutettavissa nyt. Mutta koska me huomaamme, että ihmiskunnan kaikkein korkeimmat ja jaloimmat pojat, kaikkein kehittyneimmät ihmiset eivät ole olleet tuon lain alaisia kuten muut ihmiset, vaan ovat kohonneet sukupuolielämän kaikkien vaatimusten yläpuolelle – kun ihmiskunnan suurimmat sielut ovat olleet sellaisia, – niin täytyy otaksua, että sama päämäärä on kaikkien ihmisten ulottuvilla ja että kaikkien on se saavutettava. Jos otamme huomioon sen asian, josta viime luennoissa mainittiin, että ihminen on henkiolento, joka syntyy monta kertaa maailmaan ja kehittyy, niin voimme ymmärtää, että meistä jokainen kerran kohoaa siihen tilaan, että on

kokonaan voittanut eläimen itsessään: on kokonaan puhdas, epätsekäs, henkinen, täydellinen. Tähän meidän täytyy kerran päästä. Ja se on mahdollista, koska emme ole täällä ensimmäistä emmekä viimeistä kertaa, vaan tulemme tänne monta kertaa ja vähitellen kehitymme sitä korkeata päämaalia kohti, jonka ihmiskunnan suurimmat pojat ovat saavuttaneet. Tämän päämaalin mekin tulemme kerran saavuttamaan.

Ja kun sanomme, että sellainen tila olisi korkein puhtaus, silloin kysymme: onko sitten sukupuolielämä itsessään jotakin epäpuhdasta? Ja vastaus siihen tulee: Ei suinkaan! Tuo korkein puhtauden tila on sellainen henkinen, ihanteellinen täydellisyys, jonka vasta muutamat ovat saavuttaneet, mutta joka tosin on meidän kaikkien saavutettavissa. Mutta vasta silloin, kun se meidät kokonaan täyttää, kun meillä ei enää voisi olla mitään muuta päämaalia kuin yhtyä siihen henkeen, joka elää kaikissa ihmisissä, silloin vasta me voisimme ruveta pyrkimään tuollaiseen puhtauteen, tuollaiseen tilaan. Mutta ennen sitä, niin kauan kun me olemme maallisten luonnonlakien alaisia, niin kauan meissä vallitsee samat syntymisen ja synnyttämisen luonnonlait, niin kauan puhtaus saa meille jonkin toisen merkityksen. Me emme enää voi saarnata, niinkuin eivät Suuret Opettajat ole tehneetkään: „Olkaa puhtaat siinä merkityksessä, että kokonaan nousette sukupuolielämän yläpuolelle.“ Me emme voi vaatia sitä itseltämme, sen huomaamme usein. Mutta voimme kuitenkin sanoa sen, minä ihmiskunnan Suuret Opettajat ovat sanoneet: „Meidän täytyy pyrkiä puhtauteen sukupuolielämän alalla.“ On näet olemassa jonkinlaisia puhtauden ja sukupuolielämän lakeja. Niiden näyttämää täydellisyyttä kohti meidän kaikkien täytyy koettaa pyrkiä. Mitkä sitten ovat ne lait, joita mei-

dän kaikkien pitäisi koettaa noudattaa? – Niitä on kaksi, ja niistä ensimmäinen on se, että sukupuolielämän ihmisessä ei pidä olla alhaista, himollista, vain kehossa asuvaa himoa, jota täytyy noudattaa ja täyttää, – jollaiseksi monet materialistit tahtoisivat sen tehdä, – vaan sukupuolielämän pitää olla meissä inhimillinen, sen pitää nousta eläimen kannan yli ja tulla inhimilliseksi. Ja mitä se merkitsee? – Se merkitsee sitä, että sukupuolielämän pitää olla yhtä sen kanssa, jota kutsutaan rakkaudeksi.

Nyt sanovat monet ihmiset, jotka ovat tehneet ikäviä kokemuksia sukupuolielämän alalla, – ne jotka eivät ole eläneet puhtaasti – : „Sukupuolielämän alalla ei ole olemassa mitään sellaista, jota voisimme sanoa rakkaudeksi. Ihmisesä on himoja, hänessä on eläin, jonka tahto hänen täytyy täyttää. Siinä on koko rakkaus!“ – He nauravat pilkallisesti, kun puhutaan sellaisesta asiasta kuin rakkaus, nauravat nuorille, jotka uneksivat rakkaudesta: „Kyllä se unelma pian menee ohi, kun saatte kokea sukupuolielämää!“ He eivät tiedä, että he itse erehtyvät. He ovat poikenneet sukupuolielämän oikeista laeista. Heidän silmänsä ovat tulleet sokeiksi. He eivät näe, mikä on rakkaus: he eivät näe, että se on jotakin sellaista, joka syntyy ja vallitsee ihmisten kesken. Kaikki ihmiset tämän nuorena tuntevat ja aavistavat. Kun ihminen on nuori, eikä vielä turmeltunut, ei vielä kokenut liikoja sukupuolielämästä, silloin hänen mielensä on tulvillaan mitä ihanimpia unelmia siitä, mitä rakkaus voisi olla ja mitä sen pitäisi olla. Ja vaikka nämä unelmat sitten menevätkin rikki sentähden, ettei hän osaa niistä pitää kiinni, ja sentähden, että hän juuri joutuu sellaisten ihmisten pariin, jotka eivät osaa opettaa häntä tuntemaan oikeata rakkautta, niin tuo usko siihen kaikkein kauneimpaan, jota sanotaan rakkaudeksi, on oikeata uskoa, sillä rakkaus on olemassa. Rakkaus

ei ole olemassa niiden ihmisten välillä, jotka ovat langenneet sukupuolielämän hairahduksiin, epäpuhtauteen, jotka ovat kehittäneet itsessään himoja ja jotka pitävät niitä täysin luonnollisina itselleen, jotka eivät näe koko sukupuolielämässä muuta kuin himollisuutta, eivät näe, että rakkaus on olemassa; näiden ihmisten välillä ei ole rakkautta. Mutta rakkaus voi kasvaa niiden ihmisten välille, jotka pitävät sukupuolielämänsä puhtaana, oman kehonsa puhtaana eli niinkuin Raamatussa sanotaan: „Pyhän Hengen temppelinä“. Ja varmaa on, että itse inhimillinen elämä on sillä tavoin salaperäisten lakien mukaan järjestetty, että jos ihminen uskaltaa pitää ihanteensa korkealla, pitää pyhydestä ja puhtaudesta kiinni, pitää pyhänä korkeimman ajatuksensa rakkaudesta, niin hän tulee joskus tapaamaan ihmisen, joka häntä rakastaa ja jota hän voi rakastaa. – Meidän ei pidä alentua eläimen kannalle ja sanoa: „Sukupuoliset asiat ovat välttämättömiä, joita minun pitää tyydyttää tavalla tai toisella“. Vaan jos tahdomme pitää kiinni luonnonlaista, silloin täytyy meidän pitää oma kehomme puhtaana ja pitää muiden kehot puhtaina, ja odottaa sitä hetkeä, jolloin rakkaus tulee luoksemme – ja silloin se varmasti tulee. Meidän ei pidä juosta sitä etsimään ja aina hätäillä: „Koskahan se tulee? Jospa se pian tulisi!“ – Meidän pitää levollisesti odottaa, että se tulee. Ja tämä koskee nuoria. Nuorten ei pitäisi antaa sellaisten vietellä itseään, jotka ovat kokeneet pahoja asioita sukupuolielämän alalla, jotka sanovat itseään kokeneiksi ja jotka muka tuntevat elämää. Nuorten ei pidä antaa vietellä ja houkutella itseään, vaan pitää kiinni siitä, mitä oma sisäinen ääni, sydän, tunto, järki sanoo, että ihminen on toinen, korkeampi olento kuin eläin. Ihminen on kutsuttu korkeaan tehtävään, pyhään, puhtaaseen elämään, ja ihmiselle on annettu yksilöllinen rakkaus, joka voi sulostuttaa kahden ih-

misen elämän. Tästä pitäisi pitää kiinni. – Tämä siis on **sukupuolielämän ensimmäinen laki**, että sukupuolielämä ja kaikki ne asiat, jotka siihen kuuluvat, ovat ikäänkuin luonnollisia, jos katselemme maailmaa, että onnettomuudet tulevat juuri siitä syystä, ettei rakkaus ole sukupuolielämän takana. Jos ihmiset ovat menneet naimisiin muusta syystä kuin rakkaudesta, niin avioliitto on onneton, – elleivät aviopuolisot sitten myöhemmin ole oppineet kunnioittamaan toisiaan. Jos he ovat menneet naimisiin pelkästään sukupuolielisessä huumauksessa, hetkellisestä halusta sentähden, että ovat ihastuneet vain toistensa kehoihin, silloin useimmissa tapauksissa seuraa onnettomuus, – elleivät ihmiset, kuten sanottu, sitten myöhemmin osaa ottaa elämän ohjaksia käteensä ja tehdä itseänsä onnellisiksi. – Mutta jos näemme kaksi sellaista ihmistä, jotka todella ovat rakastuneet ja rakastavat toisiaan, – ja se ei ole niinkään tavallinen näky – , niin näemme että heidän elämänsä on puhdas; he rakastavat toisiaan ja antavat myöskin sukupuolielämälle osansa. He eivät kiellä sitä itsessään, mutta se sukupuolielämä on kuitenkin puhdas sentähden, että se rakkaus, se anteeksiantamus, se ystävyys, se hellyys, se auttavaisuus, mikä vallitsee heidän välillään, heittää ihanan valonsa koko heidän sukupuolielämänsäkin ylle. Ja sydämemme lämpenee silloin, kun tapaamme ihmisiä, jotka osaavat toisiaan rakastaa. Me iloitsimme sielussamme siitä, että ihmiskunta ei ole hukkaan elänyt. – Sillä jos näemme paljon kurjuutta, paha ja syntiä, niin jokainen meistä ehkä tulee ajatelleksi: mitä varten me olemme olemassa; mitä varten tämä kaikki? Mutta kun sen sijaan näemme hyvän, puhtaan ihmisen, kun näemme kaksi ihmistä, jotka rakastavat toisiaan puhtaasti, ihanasti ja kuitenkin persoonallisesti ja hellästi, niin että he toisilleen edustavat koko maailmaa, silloin kuuluu sisässämme ääni:

Elämä ei sentään ole turha, sillä tuossa on esimerkki siitä, mitä elämä voi olla.

Sitten tulemme **toiseen lakiin**, joka selittää meille, mitä avioliitto on. Avioliitolla tarkoitetaan sitä, että jonkinlaisin kirkollisin tai yhteiskunnallisin juhlamenoin kaksi ihmistä julkisesti tunnustetaan kuuluvan toisilleen. Kun se on näin tullut ulkonaiseksi menoksi, niin sillä on kaksi puolta, sekin puoli, että siinä tapahtuu julkinen yhteenliittäminen. Sen tähden sellaisetkin ihmiset, jotka eivät toisiaan rakasta, voivat tulla yhteenliitetyiksi. Mutta heti huomaa, että sellainen avioliitto rakentuu väärälle pohjalle. Se ei ole avioliitto elämän edessä, Jumalan edessä, sillä avioliitto Jumalan edessä on se, mikä perustuu rakkauteen, että kaksi ihmistä rakastaa toisiaan.

Kun kaksi ihmistä rakastaa toisiaan, niin tämä asia on tehnyt avioliiton julkiseksi, sillä kun ihmiset ovat eri sukupuolta, he joutuvat sellaiseen suhteeseen toisiinsa, että saavat perillisiä ja perustavat perheen. Tämä on avioliiton pohja ja perusta siitä luonnollisesta syystä, että kaksi ihmistä, jotka rakastavat toisiaan tahtovat olla yhdessä; siitä on tullut avioliitto. Oikea avioliitto olisi siis se, että kaksi toisiaan rakastavaa ihmistä liittyy toisiinsa ja lupautuu toisilleen, että he saavat lapsia, perustavat perheen, yhteiselämän ja kodin, kuuluvat toisilleen ja kuuluvat elämänikänsä yhteen. Tämä on oikein ja luonnollista ja se tulee aivan itsestään sellaisille, jotka rakastavat toisiaan, rakastavat lapsiaan. On siten tullut tavaksi ja laiksi, että avioliitto tunnustetaan yhteiskunnan edessä: me kaksi olemme perustaneet perheen. Tästä sitoumuksesta on tullut avioliiton julkinen pysyvyys.

Mutta avioliitto on myöskin olemassa Jumalan edessä, silloin kun kaksi ihmistä rakkaudessa yhtyy. Sen tähden avioliitto on pyhä Jumalan edessä: se on rikkomaton, luon-

nollinen. Sen tähden ovat myös kaikki uskonnot ottaneet avioliiton huomaansa, muodostaneet pyhän juhlamenon, jolla he antavat siunauksensa avioliitolle sentähden, että avioliitto solmitaan ei ainoastaan yhteiskunnan vaan myös elämän edessä. Kun kaksi ihmistä, jotka rakastavat toisiaan ja tahtovat perustaa perheen, niin se ei ole mitään luonnontonta: he eivät loukkaannu siitä, että tunnustavat kaikkien ihmisten edessä: me kuulumme toisillemme, pidämme kiinni toisistamme ja olemme yhdessä siksi, kunnes kuolema meidät erottaa. Se on aivan luonnollinen tunnustus tässä tapauksessa. –

Mistä sitten tulevat avioliiton epäkohdat maailmaan? Ne tulevat siitä, että avioliitossa on nämä kaksi puolta: ensiksi luonnollinen puoli, että se on solmittava vain sellaisten kesken, jotka rakastavat toisiaan, ja sitten se, että yhteiskunnan edessä tunnustetaan avioliitto. Tämä jälkimmäinen puoli on tullut erityiseksi juhlamenoksi, niin että nekin ihmiset, jotka eivät rakasta toisiaan, voivat tuon ulkonaisen juhlamenon kautta tulla toisiinsa liitetyiksi. He ovat solmineet liiton, jonka täytyy pysyä koko elämän ajan, hetken huumauksessa ja he eivät tunne eivätkä rakasta toisiaan ennen naimisiin menoaan. Ne ihmiset, jotka näin menevät naimisiin, eivät täytä sukupuolielämän pyhää lakia, luonnol lakia, joka sanoo: ainoastaan silloin, kun rakastatte. – Mutta tästä samasta luonnollisesta syystä avioliitto on pyhä ja rikkomaton sentähden, että ihmiset, jotka rakastavat toisiaan, eivät tahdokaan erota. Jos ajattelemme, että nuoret ihmiset, jotka menevät avioliittoon, ovat pitäneet pyhänä luonnon lain, hengen lain sukupuolielämän alalla eivätkä ole yhtyneet kehenkään ihmiseen, ennenkuin menevät avioliittoon, vaan yhtyvät häneen, jota rakastavat ja pitävät hänestä kiinni koko elämänsä ajan, niin on luonnollista – niin-

kuin Suuret Opettajat ovat sanoneet – , että ne kaksi ihmistä, jotka ensi kerran yhtyvät, kuuluvat toisilleen. – Jos kaksi ihmistä yhtyy väärällä tavalla, jos esim. nuori mies maksusta ottaa naisen omakseen, niin silloin tapahtuu luonnonvastainen yhtymä, koska nuo kaksi eivät rakasta toisiaan. Aiheutuisi suuri onnettomuus, jos heidät täytyisi pakottaa yhteen, jos nainen esimerkiksi on ennen ollut muitten miesten kanssa. Huomaammekin, että nykyisissä yhteiskunnallisissa oloissa ihmiset eivät ollenkaan noudata luonnon lakia, vaan ovat järjestäneet elämänsä vastoin luonnon sääntöjä. Sillä jos ihminen noudattaa luonnon ääntä ja omantunnon vaatimuksia, niin hän ottaa siitä vaarin, ettei sekaannu ihmiseen, jonka kanssa ei voi mennä avioliittoon, jota ei rakasta, jota ei tahtoisi omakseen. Jos hän tällaiseen sekaantuu, silloin hän on alistunut eläimeksi; hän ei ole ihminen, ja hän tulee monien onnettomuuksien alaiseksi. Hän on yhden kerran rikkonut. Sitten hän ehkä myöhemmin menee avioliittoon. Mutta koska hän on kerran rikkonut avioliittonsa, hän ei voi tulla täysin onnelliseksi. Sillä laki on se, että yhtyminen saa tapahtua ainoastaan rakkaudesta.

Jos voisimme pitää siitä kiinni, niin silloin ei tarvitsisi olla kaikenlaisia puheita siitä, kuinka hirveä avioliitto on. Se on hirveä ainoastaan silloin kun mennään väärään avioliittoon ja rikotaan luonnon lakeja. Mutta jos noudattaisimme niitä, se ei olisi suinkaan hirveää.

Näemme, että useimmat ihmiset eivät ole tienneet tästä luonnon laista sukupuolielämän alalla. Ja joskin syvällä sydämessä, omassatunnossa olisikin aavistettu tämä, niin on aina tullut maailma jonkun ihmisen muodossa, viettelyt ja vetänyt meidät aivan toisenlaiseen elämään. Sentähden näemme, että ihmiset ovat onnettomia. Useimmat pariskunnat ovat onnettomia. Mutta toisin olisi, jos ihmiset

pitäisivät kiinni luonnon laista, siitä, että yhtyminen ja sukupuolielämä yleensä on oikeutettu silloin, kun rakkaus on mukana, ja että ihmisten yhteys sukupuolielämän alalla on samaa kuin että he ovat lupautuneet toisilleen elinajaksi.

Kun me nämä kaksi lakia pidämme mielessämme, niin huomaamme, että ihmiset olisivat onnellisia avioliitoissaan. Mutta kun näemme, että useimmat ovat onnettomia, kysymme: eikö heillä ole mitään lohdutusta? Eikö voisi parantaa heidän olojaan? – Me tiedämme, että on paljon sellaisia opettajia, jotka sanovat – oikeastaan koko nykyajan tendenssi, ajatussuunta on sinne päin – , että eroaminen avioliitosta pitää olla niin helppo kuin mahdollista. En tahdo arvostella ja tuomita tätäkään. Voihan olla asioita, joissa nuo kaksi ihmistä ovat toisilleen niin vastakkaisia, etteivät he voi millään tavoin oppia toisiaan sietämään. – Mutta on kuitenkin olemassa aivan jokin toinen lohdutus kaikille ihmisille. Ja se on se, että ihmiset voivat ottaa selkoa siitä, mitä elämä on, mitä heidän elämänsä on. He voivat kehittää itsessään henkeä, uutta ihmistä, joka vähitellen oppii itse rakastamaan. Ja kuinka oma vaimo, rakas elämänkumppani voisi olla ulkopuolella ihmiskuntaa, ulkopuolella niitä ihmisiä, joita minun täytyy rakastaa? – Jos ihmisessä herää henki, uusi ihminen, niin silloin hän missä oloissa hyvänsä toi tulla jotakuinkin onnelliseksi, ja hän tietää, että kaikki olosuhteet ovat johtuneet siitä, että hän itse on jollakin tavoin rikkonut luonnon lakia. Ei kukaan toinen ole syyppä mihinkään, vain ihminen itse. Se henkinen maailmankatsomus, jonka ihminen voi itselleen saavuttaa, kohdistuu, kärjistyy siihen, että ihminen on oman onnensa seppä ja itse rakentaa oman elämänsä. Kaikki paha, kaikki kärsimykset, jotka meille tulevat, tulevat ansiosta, sentähden, että itse olemme ne itsellemme hankkineet. – Ja vielä on toinenkin lohdutus: kaikki

elämässä on kuitenkin hetkellistä, ohimenevää. Ihminen on itsessään henkinen olento, joka kehittyy ja tulee monta kertaa maailmaan. Ja se merkitsee, että vaikka hän olisi kuinka onneton nyt, niin siitä hän juuri oppii ajattelemaan millä tavoin asiat voisivat olla ja millä tavoin hänen pitäisi menettellä, jotta kaikki olisi hyvin. Ja hän tietää, että kun hän tulee uudelleen takaisin, niin silloin hän voi tehdä mitä nyt ei ole voinut tehdä ja voi tulla silloin onnelliseksi, vaikka ei nyt ole voinut. Sillä on luonnon suuri salaisuus, että kaikki ihmiset ovat kutsutut mitä suurimpaan onneen. Ei sillä tavoin, että me tulisimme yksinäisiksi tässä onnessa, vaan onni on jotakin sellaista, että se rakkaudessa yhdistää meidän toisiimme. Ja rakkaudessa on monta eri astetta. Se voi käsittää koko ihmiskunnan. Mutta niinkuin emme voi rakastaa kaikkia – emme edes tunne kaikkia, tunnemme vain muutamia harvoja – , niin rakkauskin aluksi kohdistuu vain muutamaiin ihmisiin. Ja kuta enemmän me opimme rakastamaan, sitä onnellisempia olemme. Kuta enemmän rakastamme, sitä enemmän saamme rakkautta muilta. Se tulevaisuus, mikä kaikki ihmisiä odottaa, ei ole yksinäisyys, – vaikka se olisi kuinka puhdasta. Se ei ole mitään 'pilaripyhimyksellistä', – että ihminen istuisi erillään ja olisi pyhä ja yksinäinen. – Se tila, mikä meitä odottaa, on mitä suurinta lämpöä, rakkautta, onnellisuutta, korkeita ja ihania tunteita, ja samalla jalvoja, epäitsekkeitä, puhtaita. Kuta enemmän kehitymme, sitä enemmän opimme rakastamaan ja herättämään muissa sitä, mitä kutsutaan rakkaudeksi, sitä näkymätöntä voimaa, mikä sitoo kaksi ihmistä toisiinsa, – kaksi tai useampia. – Kun ihminen oppii herättämään muissa rakkautta, niin muut herättävät sitä hänessä: hänen sydämensä kasvaa, sillä hän oppii rakastamaan, ja se on onnea. Onnea ei ole se, että ihminen asettuu eläimen kannalle: „Minä olen eläin. Minussa on

sukupuolielämä: minun täytyy noudattaa sen ääntä.“ Ei se ole onnea, vaan se, että sanoo: „Minä olen ihminen, kotoisin hengestä, jumaluudesta, kutsuttu tulevaisuuteen, mikä on suurinta onnea, koska saan rakastaa, tuntea mitä ihanimpia, jaloimpia, hellimpiä tunteita ja saan tuntea sitä lämpöä, mikä virtaa minuun muista. Minä olen ihminen, ja minun ihanteeni on korkea, tulevaisuuteni suuri, onneni varma.“ Ja varmaa on se, että jokainen meistä oppii vielä rakastamaan. Vaikka nyt kulkisimme kaikenlaisissa erehdyksissä ja suurassa pimeydessä, niin on varmaa, että jokaiselle ihmiselle tulee päivä, jolloin hän näkee, mikä hän on, mikä on hänen elämänsä: „Tästä lähtien minä tahdon tulla onnelliseksi ihmiseksi, joka ei alennu eläimen kannalle, vaan tahdon oppia rakastamaan!“ Sillä RAKKAUS ON ONNEA!

JUMALÄIDIN MYSTERIO

Monta vuotta sitten tapasin erään roomalais-katolisen nuoren miehen, joka kuului johonkin munkkiveljeskuntaan, vaikka hän ei vielä ollut tehnyt lopullista lupautusta eikä siirtynyt kokonaan luostariin asumaan. Oli tilaisuus sellainen, että jouduimme keskusteluun vakavista asioista. Puhuimme jälleensyntymisestä, ja koska olin huomaavani, että tämä nuori roomalais-katolinen ei vastustanut jälleensyntymisen aatetta, vaan myönsi yhtä ja toista, kysyin häneltä: „Ehkä te uskotte jälleensyntymiseen?“ – „Tietysti uskon“, hän vastasi. – „No mutta uskotaanko jälleensyntymistä roomalais-katolisessa kirkossa?“ – „Ei yleisesti,“ hän sanoi, „ei saarnata sitä kansalle, mutta koko meidän roomalais-katolinen uskomme on sitä laatua, että kansalle esitetään niitä yksinkertaisia oppeja, joita tekin tunnette, mutta yksityisesti saa roomalais-katolinen tutkija ajatella ja uskoa mitä vain.“ – „Sehän on kummallista“, minä sainoin. „Siis kun te puhutte esimerkiksi neitsyt Maariasta, ettekö ajattelekaan silloin, että hän oli Jeesuksen äiti, että hän oli neitsyt, että hän Jumalan avulla synnytti pojan, Vapahtajan, ja että hän nyt taivaallisena kuningattarena asuu jossakin henkimaailmassa? Ettekö ajattele niin?“ – „Ei,“ hän sanoi, „ei. Emme me sisäisessä katolisessa piirissä ajattele niin. Nuo ovat kaikki symbooleja. Sisäisessä piirissä me pyrimme ymmärrykseen ensin ja sitten antaumuksen tietä pitkin tietoon, mystilliseen tietoon.“

Tämä oli todella silloin aivankuin uutta minulle, sillä olin silloin hyvin nuori. Ja ajattelemisen aihetta tämmöinen lausunto todella antoi, kun nimenomaan roomalais-katoliseen uskontoon, vieläpä munkkiveljeskuntaan kuuluva mies sanoi: „Nuo ovat kaikki symbooleja, kaikki meidän opinkappaleemme ovat vertauskuvia. Jokaisen tulee itse ottaa selvää siitä, mitä ne kaikki merkitsevät. Perästä päin olen tietysti itse tutkinut sekä kristillistä uskoa että toisia uskontoja ja huomannut, että niiden opit, niiden opinkappaleet ovat sangen samanlaisia, huomannut myös, että niiden täytyy olla symbooleja, ne ovat vertauskuvia, että ne eivät ole opinkappaleina sanallisesti totta, ei siinä merkityksessä kuin lapsellisella uskolla kuvitellaan, vaan ne peittävät totuutta. Ne samalla sitä peittävät ja samalla sitä tuovat ilmi.“

Ja jos me nyt vähän ajattelemme tätä jumaläidin salaisuutta, josta silloin tuolta nuorelta katolilaiselta kysyin, jos me ajattelemme sitä mysteriota, sitä symbolia ja samalla koko kolminaisuuden mysteriota, koska Jumalan salaisuus on uskonnoissa niin läheisessä yhteydessä, tämän jumaläidin, katolilaisen neitsyt Maarian kanssa, niin teemme todella semmoisia havaintoja, että näitä asioita, näitä vertauskuvia voidaan avata avaimella toisensa jälkeen. Otanpahan pari kolme tämmöistä avainta.

Kun pidämme mielessä kuvan neitsyt Maariasta, joka Pyhän Hengen vaikutuksesta synnytti pojan, synnytti elämän ruhtinaan ja muistamme, että näin ei ole puhuttu ainoastaan kristinuskossa, vaan vanhoissa uskonnoissa, vanhassa Egyptissä, vanhassa kaldealais-babylonialaisessa uskonnossa, joista nyt enää ei ole muuta kuin historiallisia muistomerkkejä jäljellä, kun ajattelemme, että niissä kaikissa on puhuttu juuri näistä asioista ja niitä kansalle esitetty, niin ymmärrämme, että itse nämä vertauskuvat, ne ovat niin

luonnollisia. Vaikkakin me katolisessa kristinuskossa olimme unohtaneet tuon ensimmäisen luonnollisen vertauskuvan eli sen avaimen, niin ymmärrämme, että alkuaan on täytynyt olla niin luonnollinen avain, että nämä, itse asiassa nämä vertauskuvat ovat vain olleet nimityksiä luonnollisille asioille. Sillä silloin ihmiset yleensä, kansat, kansanjoukot, jotka eivät ole syvempää oppia saaneet, ne saattavat ymmärtää, että asia todella oli niin, ja ne saattoivat silloin luonnossa nähdä enemmän pyhyyttä, nähdä sitä pyhyyttä, jota muuten ehkä eivät olisi nähneet. Sillä ihmisessä täytyy herätä hänen mielikuvituksensa, että hän voisi ymmärtää kau neutta ja pyhyyttä.

Ja mikä silloin on tuo ensimmäinen ja aivan luonnollinen selitys koko tälle vertauskuvalle? Sen me heti löydämme, jos ajattelemme kevättä tämän maan päällä. Kun kevät on, silloin maaemo aivankuin herää unesta ja synnyttää, synnyttää viheriöivän luonnon uudestaan eloon. Puut pukeutuvat lehteensä, kukat nousevat maasta, koko luonto ottaa aivan toisen ulkomuodon. Taas näemme siinä elämän. Taas se on kuin luonto nousisi ylös. Talven aikana se on ollut nukuksissa, se on melkein ollut kuolleena, keväällä se nousee ylös.

Ja mitenkä tämä on saatu aikaan? Mitenkä tämä on tapahtunut? Se on tapahtunut siten, että maaemo on kääntynyt auringon puoleen. Maaemo on talven aikana siinä kohden, missä on talvi Pohjolassa, talven aikana kääntyy pois päin auringosta, mutta kevään tullen se taas alkaa kääntyä aurinkoon päin ja ottaa vastaan auringolta hedelmöittävän säteen, valon säteen. Aurinko on isä tuolla kaukana, isä, joka lähettää pyhän henkensä, lähettää säteensä, lähettää valonsa ja lämpönsä. Ja kun maaemo itse tahtoo synnyttää, kääntyy vastaanottavassa rakkaudessa isän puoleen ja ottaa vastaan

isän lähettämän pyhän hengen omaan kohtuun. Silloin synnyttää maaemo poikansa, silloin synnyttää maaemo luonnon uudestaan uuteen eloon. Ja todella on pyhä ja puhdas tämä rakkaus, maaemon ja aurinko-isän, kaukaisen Jumalan rakkaus. Todella pyhä on se rakkaus, sillä ne eivät edes ole kosketuksessa. Kaukana, kaukana toisistaan, ikävöiden levittää maaemo näkymättömiä käsiään vain ja sulkee syliinsä vain isän kaukaa lähettämän suudelman, hänen valonsa säteen, hänen pyhän henkensä, ja synnyttää.

Tämä on se ensimmäinen luonnollinen vertauskuva pyhän jumaläidin mysteriosta, neitsyt Maariasta. Se on jumaläidin neitsyt-salaisuus. Maaemo on aina täynnä rakkautta ja se kätkee sisäänsä kaiken rakkauden mitä siinä on ja se käy silloin kun se rakastaa. Me tiedämme, että meidän maamme rakastaa yhtämittaa ja synnyttää yhtämittaa, sillä vuodenaika vaihtuu, vaihtuu eri puolilla maata eri tavalla. Silloin kun meillä on kesä täällä, on talvi toisella puolella. Maaemo siis synnyttää yhtämittaa ja rakastaa yhtämittaa.

Ja kun menemme syvemmälle tähän mysteerioon, kun katselemme sitä enemmän filosofisesti, emme katsele, emme rajoitu katselemaan ainoastaan ulkokohtaista luontoa, vaan ajattelemme tätä mysteriota filosofisesti, silloin saamme siitä uuden vertauskuvan. Silloin voimme aivankuin uudella avaimella taas avata tuon saman vertauskuvan ja näemme vielä suuremman, vielä ihmeellisemmän totuuden piilevän takana, näemme tässä mysteeriassa koko elämän salaisuuden paljastuvan. Sillä kuten on ollut tapana aina uskonnoissa, on isän nimellä kuvattu henkeä ja äidin nimellä kuvattu ainetta. Isä-aurinko on vain symbolina hengestä eli tajunnasta ja maaemo on vain symboli aineesta. Nämä kaksi, henki ja aine, tajunta ja aine, ne ovat kaksi ikuista voimaa elämässä, jotka aina toimivat yhdessä eivätkä koskaan yhdy, jotka

aina pysyvät erillään ja aina ovat yhtä. Ei ole mitään paikkaa ilman tajuntaa, ei ole mitään muotoa ilman tajuntaa, ilman henkeä. Ei ole mitään tajuntaa, ei mitään henkeä ilman muotoa, sillä tajunta ilman muotoa pysyy salassa, ilmenevämmän. Tajunta ilman muotoa on salainen isä, josta ei mitään tiedetä. Ja aine, aine ilman tajuntaa, aineellisuus ilman henkeä on salainen äiti, josta ei mitään tiedetä. Sillä se, minkä avulla me voimme mitään tietää ja mikään olento voi mitään tietää, on ominaisuus, joka vasta yhdistää tajunnan ja aineen, on ominaisuus, joka on elämää tämän tajunnan ja aineen yhteisvaikutuksesta tai joka niitä yhdistää. Mikä on se ominaisuus, joka aina yhdistää puhtaan tajunnan ja puhtaan aineellisuuden ja jota ilman ei ole mitään ilmennystä? Mikä on se elämä? Mikä on tuon elämän toinen nimi?

Pyhä Henki, sanoo vanha kristinusko. Pyhä Henki. Ja jos vielä vähäsen ajatteleme, näemme: se on se valo, joka auringosta lähtee, se on valo, joka loistaa pimeydestä. Sillä ajatelkaamme tätä fyysillistä maailmankaikkeutta, auringon valoa. Valo, joka auringosta lähtee, se ei näy, sitä ei ole olemassa tuolla ulkona avaruudessa. Jos me lähdemme ulos avaruuteen, on valo tietysti siellä, mutta me emme voi sitä nähdä. Se kulkee vain eetterialloilla, mutta se on näkymätöntä. Se on tälle meidän fyysilliselle silmällemme näkymätön. Se näkyy vasta sitten kun se kohtaa aineellisen muodon, joka itsestään heijastaa. Kappaleet voivat tuossa valossa loistaa, maapallo voi loistaa, muut tähdet voivat, itse kiertotähdet tässä meidän aurinkokunnassamme voivat loistaa. Ne loistavat sentähden, että ne ovat aivankuin imeneet itseensä auringon valoa, ainakin heijastavat fyysillisesti auringon valoa.

Mikä on siis tämä valo filosofisesti katsoen? Kun pidämme kiinni siitä, että henki eli tajunta on symbolisoi-

tu tämän auringon kautta ja aineellisuus maaemon kautta, mikä on tuo valo, se valo, joka tajunnasta lähtee ja joka ei näy, ennenkuin se aineeseen yhtyy? Se on järki. Se on ajatteleva järki. Ajatteleva järki on se kolmas, pyhä henki, se valo, joka pimeydessä loistaa, joka maailmassa loistaa, vaikkei maailma siitä tiedä. Se on ajatteleva järki, joka ikuisesti yhdistää tajunnan ja aineen, hengen ja aineen, tajunnan ja muodon ja jota ilman ei mitään synny, ei mitään ole olemassa. Tajunnasta lähtevä ajatuksen valo, järjen valo on aivan ilmenemätön, ennenkuin se kohtaa, ennenkuin se aivankuin muovailee itseään, ennenkuin se voi heijastua muodoista ja voi sitten näkyä valona. Kun me ihmiset järjellisesti ajattelemme, kun me järkevästi, loogillisesti, järjestelmällisesti ajattelemme, silloin meidän täytyy ajatella muodoissa, silloin meidän täytyy aina ajatella jonkinlaisissa muodoissa, olkoot nuo muodot kuinka yliaistillisia tahansa, kuinka henkeviä tahansa. Mutta ilman rajoitusta, ilman muotoa emme saata ajatella. Jos me voisimme päästä siihen järkeen, siihen puhtaaseen järkeen, joka on tajunnasta eli hengestä vain lähtenyt eikä vielä kohdannut mitään maapalloa, jota se voisi valaista, silloin me olisimme uppoutuneet siihen järjen pimeyteen eli siihen suureen valoon, joka pimeydessä loistaa ja jossa ei vielä ole mitään muotoja. Silloin me jo olisimme yhtä Isän Jumalan kanssa.

Mutta tällä symbolilla on vielä toisia merkityksiä. Me voimme avata tämän vertauskuvan vielä yhdellä avaimella ja havaita siinä vielä syvempiä asioita. Jos ensimmäinen oli luonnollinen avain ja toinen oli filosofinen avain, niin voi sanoa, että voimme avata kolmannella, esoteerisella, okkultisella avaimella, semmoisella salaisen psykologisella avaimella, joka koskee meidän omaa inhimillistä, mystillistä, meidän omaa inhimillistä henkistä kehitystämme. Ja silloin

me näemme, että kaikki nuo asiat, kaikki nuo seikat, joita nyt katsomme ulkoa ja jotka olivat ulkona maailmassa, auringot, maapallot, valo, tajunnat, aineet, järjet, joita me voimme ajatella ulkopuolella itseämme, ne kaikki ovat myös meidän sisässämme. Ne ovat meissä itsessämme, niin että meissä itsessämme on puhtaan tajunnan isä, puhtaan tajunnan salainen isä. Meissä itsessämme on siitä isästä lähtenyt järjen valo ja meissä itsessämme on siis myös Jumalan äiti. Meissä on Jumalan Äiti, meissä on Pyhä Henki ja meissä on Isä Jumala. Isä Jumala meissä on se puhdas tajunta, henki eli tajunta siinä, tajunta käsitettynä jonkinlaisena elävänä teoreettisena prinsiippinä niin sanoaksemme, tajunta sinä tajunnan ideana, jota ilman ei olisi mitään elämää. Tämän tajunnan idean takana on meissä Isä, jota emme tunne. Me tiedämme ja tunnemme ainoastaan sen Pyhän Hengen, joka Isästä on lähtenyt ja joka meissä ilmenee ajattelevana järkenä. Ja me käytämme tätä ajattelevaa järkeä katsellessamme maailmaa, ajatellessamme maailmaa ja luontoa, tehdessämme johtopäätöksiä siitä, mitä me näemme ja havaitsemme ja saamme kokea.

Mutta missä on Jumalan äiti meissä? Mikä on meissä Jumalan äiti? Mikä on aineellisuus meissä?

Luonnossa Jumalan äiti on aivankuin elävä ja kuollut. Se on synnytys, synnyttämisen kyky. Rikkauden ja runsauden sarvi on Jumalan äiti luonnossa. Samaten kuin on filosofisesti yleensä aineellisuuden aate moninaisuuden, monimuotoisuuden mahdollisuus, muotojen ääretön rikkaus, synnyttämisen mahdollisuus, niin on siis myös meissä itsessämme Jumalan äiti sisässä semmoinen jotakin, joka voi synnyttää, jossa on meidän rikkautemme, jossa on meidän runsautemme. Mikä on se Jumalan äiti? Se on meidän mielikuvituksemme. Se on meidän sisällinen tunne-elämäm-

me. Se on koko meidän tunteellisuutemme ja mielikuvituskykymme. Se on meissä Jumalan äiti. Ja nyt kun ihminen tahtoo henkisesti kehittyä, kun ihminen on herännyt, sillä tavalla herännyt ulkonaisesti, niinkuin maaemo herää, että hän sanoo sisässään: minä tahtoisin luoda uuden ihmisen, minä tahtoisin synnyttää uuden ihmisen, minä tahtoisin puhdistua, minä tahtoisin tulla täydelliseksi, minä tahtoisin päästä totuuden tietoon, minä tahtoisin kehittyä ylöspäin. Monella tavalla hän ilmaisee tahtoaan tulla hyväksi, jaloksi, hän ilmaisee tätä, ja se on Jumalan äiti hänessä, joka liikkuu, silloin kun tämä ikävä herää. Kun ihminen tahtoisin nousta, tahtoisin herätä, tahtoisin synnyttää jotakin, eikä hän itse vielä oikein tiedä, mitä hän tahtoisin, millä tavalla se oikein on tapahtuva, hän vain tietää, että hän kaipaa totuutta, että hän kaipaa täydellisyyttä, että hän kaipaa Jumalaa. Niinkuin peura kaipaa vilpoisaa lähdeä, niin minun sieluni janoaa Jumalaa, sanoo silloin ihminen. Ja se on Jumalan äiti silloin hänen sisässään, joka tahtoisin synnyttää.

Ja mitenkä silloin tuo voi tapahtua? Mitenkä silloin uuden ihmisen synnyttäminen voi tapahtua? Ei se voi tapahtua niin, että äiti ihmisen sisässä, hänen mielikuvituksensa vain, että se voisi mitään synnyttää. Jos ihminen joutuu uskonnollisten tunteiden valtaan, jos ihminen joutuu uskonnollisesti hartaaksi, herää, silloin on Jumalan äiti hänessä liikkunut. Mutta Jumalan äiti on vielä hedelmöittämättä. Jumalan äiti ei voi synnyttää uutta ihmistä. Kaikki ne ihmiset, jotka jäävät ainoastaan tunteittensa valtaan, ainoastaan uskonnollisten haaveiden ja hartaustunnelmien valtaan, ne ovat vielä sillä tavalla äitejä, että ne ovat kuin naisia, jotka tahtoisivat tulla äideiksi, mutta eivät vielä sitä ole eivätkä voi mitään synnyttää. Ihminen ei voi yksin oman mielikuvituksensa voimalla, ei yksin omien tunteiden avulla uutta

ihmistä synnyttää, vaikka hänen tunteensa olisivat kuinka voimakkaat ja ylevät ja jalot. Vaikka hän kävisi kuinka monessa kokouksessa tahansa, vaikka hän kulkisi kaikenlaisissa seuroissa ja aina koettaisi päästä kauniisiin ja yleviin ja hyviin tunnelmiin, ei hän saata synnyttää uutta ihmistä, ei hänessä saata uusi ihminen nousta ylös, sillä hän on vielä vain kuin nainen, joka tahtoisi tulla äidiksi, mutta ei sitä uskalla, ei sitä uskalla itselleen tunnustaa eikä uskalla pyytää Isältä Jumalalta, että Hän lähettäisi hedelmöittävän säteensä hänen kohtuunsa. Vasta sitten kun ihminen ymmärtää, että hän nyt vielä niin ollen on kuin nainen, joka kaipaa äitiyttä, vasta silloin kun hän ymmärtää, että hänen täytyy saada Isästä Jumalasta, henki-tajunnasta hedelmöittävä säde, vasta silloin synnytys voi hänessä alkaa.

Mitä se on, toisen sanoen, kuin hän kaipaa? Hän kaipaa sisäiseltä Jumalaltansa, sisäiseltä Isältänsä, joka hänelle vielä on salassa, hän kaipaa siltä järjen valaistusta. Ihmisen ei pidä jäädä siihen harhaluuloon, että hän voisi henkisesti kehittyä ilman järjen valoa. Meidän päivinämme aletaan yhä selvemmin ymmärtää, että ihmisen ajatus ja ihmisen järki on välttämätön hänelle, kun hän totuutta etsii, kun hän totuutta tahtoo tietää, aletaan tämä ymmärtää uskonnollisestakin merkityksessä. Ja surkutella meidän siis täytyy niitä ihmisiä, jotka eivät pyydä Jumalalta juuri järjen valaistusta, jotka eivät sano Jumalalle: näytä minulle Sinun järkesi valo, näytä minulle totuus, paljasta totuus minulle, minulle järjeleni, että minä totuuden ymmärtäisin ja näkisin.

Kun ihminen tällä tavalla avaa sielunsa Isälle Jumalalle, kun hän ikävöivänä naisena avautuu hengen ja tajunnan hedelmöittäväälle valolle, silloin hänelle tapahtuu se, että hänen sisäinen Jumalansa, Isä, salainen Isä hänen sisällänsä, lähettää Pyhän Henkensä, lähettää totuuden henkensä, lähettää

lohduttajansa, lähettää järkensä valon, sen valon, joka pimeydessä loistaa, hänelle. Ja silloin hän vasta pääsee tietoon myös jumaläidin sisäisestä mysteriosta. Silloin vasta jumaläiti myös avautuu hänelle äärettömänä rikkautena ja runsautena. Sillä ennen hänen täytyi kaikkea kokea ulkonaisessa maailmassa, ennenkuin hän mitään saattoi tietää. Hänen henkensä, hänen ajatuksensa oli aivan riippuvainen hänen ulkonaisista kokemuksistaan. Hän ei koskaan ihmisenä voinut muuta tietää kuin mitä hän oli kokenut. Ja kuitenkin hän kantaa sisällään jumaläidin salaisuuden, joka juuri muodostaa kaikkien kokemusten rikkauden. Jokainen ihminen kantaa sisässään koko maailman mahdollisuudet ja hän juoksee ulos yhtämittaa itsestään ja etsii ja etsii kokemusta, etsii kaikkia kokemuksia ulkopuolelta itseään tietämättä, että rikkaus on hänen omassa sisässään. Mutta kun hän pyytää Jumalalta järjen valoa, silloin hänen silmänsä menevät auki ja hän huomaa, että hänen sisässään on se rikkaus, joka tekee hänelle mahdolliseksi kokea yliluonnollisella tavalla kaikkea sitä ja paljon enemmän kuin mitä hänen muuten olisi tarvinnut kokea ulkonaisesti. Kun ihminen tässä, tavallinen ihminen ulkonaisessa maailmassa kuulee jotakin, sanokaamme: hän kuulee kaunista soittoa, kaunista laulua, silloin herää hänen mielikuvituksessaan jonkinlaisia kuvia, kuvia siitä, mitä tuo soitto nyt saattaa kuvata, tuo laulu saattaa kuvata. Mutta huomatkamme: nämä kuvat, jotka täten nousevat ihmisen mielikuvituksessa, siis jumaläidin salaisuudessa, nämä kuvat perustuvat ihmisen entisiin kokemuksiin. Nämä kuvat eivät ole toisenlaiset, eivät ole toisella tavalla rakennettuja ja toisella tavalla muovaituja. Hän on nämä kokenut, ne eivät ole aivan uusia, hän ei näe mitään salattua maailmaa. Kun hän kuulee ihanaa soittoa ja näkee mielikuvituksessaan joitakin kuvia, ovat nämä kuvat sem-

moisia, että hän voi ruveta itseksensä analysoimaan, tutki-
maan ja erittelemään ja huomaa silloin, että nuo äänet, tuo
soitto, tuo laulu herätti hänessä jonkinlaisia idea-associatio-
neja, ajatusyhdistelmiä, muistoja menneisyydestä, muistoja
jostakin, missä hän on ollut, muistoja jostakin, mitä hän on
lukenut j.n.e. Ne eivät paljasta hänelle mitään uutta. Hän
siis ei saata olla varma siitä, että hän on ehdottomasti oikein
tulkinut tuon soiton tai laulun aivan todellisen tarkoituk-
sen ja sisällön, mitä se säveltäjä, joka on soiton ensin luonut,
joka on tuon kappaleen ensin säveltänyt, mitä hän on todell-
isesti nähnyt ja tarkoittanut. Ei ole ollenkaan sanottu, että
ihminen tavallisissa oloissa ehdottomasti löytää juuri sen.
Hänessä itsessään vain herää jonkinlaisia idea-associatione-
ja hänen mielikuvituksensa runsaudesta.

Mutta kun hän on pyytänyt ja saanut Isältä Jumalalta
todellisen järjen valaistuksen, pyhän totuuden hengen, sil-
loin äidin mysterio hänen sisässään avaa hänelle totuuden
silmän ja synnyttää, synnyttää silloin jotakin uutta, niin että
tuommoisessa pienessä yksityisessä tapauksessa kuin jon-
kun soiton tai laulun kuuleminen, semmoisessa tapauksessa
ihminen silloin näkee, aivan todellisesti näkee, mitä siinä
on. Hän voi silloin tuntea esimerkiksi semmoisia tunteita,
joita ehkei ole koskaan ennen voinut tuntea, nähdä joitakin
semmoisia ajatuksia, joita hän ei ole koskaan ennen voinut
nähdä. Sillä hänen silmänsä ovat auki uusille uutuuksien
mahdollisuuksille. Hän voi kokea mitä tahansa. Hänen oma
rikkautensa on niin suuri, että se käsittää koko maailman. Ja
sentähden sanotaan: mitä se tekee, jos te kaiken kadotatte,
koko ulkonaisen maailman kadotatte, kunhan vain löydätte
oman sielunne. Sillä teidän oma sielunne on koko maailma.
Kun te sen löydätte, olette voittaneet koko maailman. Tei-
dän sisässänne on koko maailma. Kun te sen löydätte, olet-

te voittaneet koko maailman. Kun te sen löydätte, on koko maailman rikkaus teidän, ei ainoastaan näkyväisen, mutta näkymättömänkin maailman rikkaudet, tyhjentyvät rikkaudet.

Ja ihminen, jossa elää Jumalan pyhä henki, hän siis saattaa sisässään kokea ja jumaläidin salaisuuden nojalla ottaa selvää kaikista maailman salaisuuksista. Kokea sillä tavalla sisässään, ottaa vastaan Jumalan voiman, Jumalan valon, Jumalan lämmön ja samalla hedelmöityä siitä ja synnyttää uuden ihmisen. Tätä uutta ihmistä kutsutaan kristinuskossa Kristus-elämäksi. Vanhoissa mysterioissa, kreikkalaisissa mysterioissa kutsuttiin tätä uutta ihmistä Kristokseksi nimitään. Tämän uuden ihmisen voi ihminen sielustaan synnyttää. Ja kun se uusi ihminen syntyy, silloin on todella aivan tosi tuo sana: Minä tahtoisin levätä sinun helmassasi, Jeesus, minä tahtoisin painaa pääni sinun helmaasi, Kristus. Silloin tämän sanan lausuu tämä jumaläiti. Se on äiti, joka palvelee omaa poikaansa. Se on äiti, joka on synnyttänyt uuden ihmisen, ihanan olennon, näkymättömän kuninkaan, rauhan ruhtinaan, ja tahtoo oman poikansa povella levätä ikuisuuden rauhassa.

Pekka Ervast piti vuosijuhlilla 24.–27.6.1915 Mikkelissä luentosarjan, joista nyt julkaistaan kaikki saatavilla olevat. Hän kirjoitti Tietäjä-aikakauskirjassaan: ”Heti vuosikokouksen päätyttyä pidin yhdeksän luentoa ja yhden kysymyskokouksen käsittävän sarjan aineesta ’ihmisen sukupuoli-olemus’. En ole ennen puhunut asiasta tällä tyhjentävällä tavalla. Kerroin niistä monissa kohdin hämmästyttävistä tuloksista, joihin tutkimuksissani – sekä tieteellisissä että salatieteellisissä – olen tullut, ja jos toisessa kuulijassa sain sydämen kiitollisesta riemusta sykkimään, vaikuttivat sanani ehkä toiseen pelottavasti ja lamauttavasti. Siihen en voinut mitään. Koe-tin esittää totuutta semmoisena kuin sen olen nähnyt, ja totuus on kaksiteräinen miekka. Toivon hartaasti, että pian voisin julkaista asiasta kirjan“

Luennoissa esitellään mm. kaikki sukupuolielämän poikkeavuudet, tässä ajassa pinnalla olevaa homoseksuaalisuutta unohtamatta, ja kuvataan ihmisen sukupuo-litoiminnan kehittymistä eri juurirotujen aikana tulevai-suuden ihmiskuntaan saakka.

Ervastin mukaan sukuvietti on luonnollinen, kun se herättää hellyyttä ja sairaalloinen, kun siihen sekoittuu julmuutta. Meidän pitäisikin pidättyvyyden sijasta keskittyä julmuuden poistamiseen luonteestamme. Sukupuoli-elämä ei ole vain suvunjatkamista varten vaan siksi, että oppisimme rakastamaan.

ISBN 978-951-8995-19-0

9 789518 995190 >

AATMA

www.aatma.fi

